Lietas arhīva Nr. KA02-0132-20/8
ECLI:LV:KUAT:2020:1027.11360043316.8.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Liepājā 2020.gada 27.oktobrī

Kurzemes apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs Didzis Aktumanis
tiesneses Silva Reinholde un Vineta Vaiteika
piedaloties prokuroram Sigitam Šarķim
aizstāvjiem Andrim Muceniekam un Raitim Mediņam

atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. G/ aizstāvja Andra Mucenieka un apsūdzēto /pers. H/ un /pers. I/ aizstāvja Raita Mediņa apelācijas sūdzībām par Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 11.marta spriedumu, ar kuru /pers. G/, personas kods /personas kods/, /pers. H/, personas kods 130472-12856, un /pers. I/, personas kods /personas kods/, atzīti par vainīgiem un sodīti saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 11.marta spriedumu:

[1.1] /pers. G/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanā un sodīts:

- par 2016.gada 11.decembrī ap plkst.02.50 izdarītu noziedzīgu nodarījumu ar piespiedu darbu uz 160 stundām (Noziegums Nr.1);
- par 2016.gada 11.decembrī ap plkst.03.05 izdarītu noziedzīgu nodarījumu ar piespiedu darbu uz 180 stundām (Noziegums Nr.2).

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un trešo daļu, pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot sodus, galīgais sods /pers. G/ noteikts piespiedu darbs uz 200 stundām.

[1.2] /pers. H/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un sodīts ar piespiedu darbu uz 160 stundām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu sodam pilnībā pievienots sods, kas piespriests ar Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 6.marta spriedumu, un galīgais sods /pers. H/ noteikts brīvības atņemšana uz 3 gadiem un piespiedu darbs uz 160 stundām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.pantu brīvības atņemšanas sods noteikts nosacīti ar pārbaudes laiku uz 3 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta $2.^1$ daļu noteiktos sodus nospriests izpildīt patstāvīgi, un soda piespiedu darbs izpildi uzsākt uzreiz pēc sprieduma spēkā stāšanās.

/pers. H/ piemērotais drošības līdzeklis - uzturēšanās noteiktā dzīvesvietā - atstāts negrozīts līdz spriedums stāsies spēkā.

[1.3] /pers. I/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un sodīts ar piespiedu darbu uz 160 stundām.

/pers. I/ piemērotais drošības līdzeklis - uzturēšanās noteiktā dzīvesvietā - atstāts negrozīts līdz spriedums stāsies spēkā.

[1.4] /pers. J/ labā no /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ solidāri piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 210 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 900 *euro*.

/pers. K/ labā no /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ solidāri piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 350,09 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 1050 *euro*.

/pers. L/ labā no /pers. G/ piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 240,86 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 1200 *euro*.

[2] Ar pirmās instances tiesas spriedumu atzīts:

[2.1] /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ personu grupā rupji traucēja sabiedrisko kārtību, kas izpaudās acīmredzamā necieņā pret sabiedrību, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas, kas saistīts ar miesas bojājumu nodarīšanu cietušajiem (huligānisms).

2016.gada 11.decembrī ap plkst.02.50 Saldū /pers.G/ kopā ar /pers. H/ un /pers. I/, būdami alkoholisko dzērienu ietekmē, ejot pa Lielo ielu virzienā no Rīgas ielas uz Kalpaka laukumu, pie /nosaukums/, /adrese/, pie nama stūra un trepēm, kas ved uz bērnu atpūtas laukumu, piegāja pie /pers. J/ un /pers. K/, kuri saviesīgā pasākuma laikā smēķēja ārpus telpām, un uzrunāja /pers. J/ un /pers. K/ ar pieprasījumu iedot cigareti. Izmantojot saņemto atteikumu kā ieganstu konflikta uzsākšanai, huligānisku motīvu vadīti, nolūkā rupji traucēt sabiedrisko kārtību, kas izpaužas acīmredzamā necieņā pret sabiedrību, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas, /pers. G/ bez motivēta iemesla uzbruka /pers. J/ un ar dūri tīši vienu reizi iesita pa galvu /pers. J/, tad saķērās ar /pers. J/ un abi noripoja pa ielas malā esošo nogāzi, pēc kā turpināja savstarpēju fizisku cīņu.

Savukārt /pers.H/, veicot huligāniskās darbības, vienlaicīgi uzbruka /pers. K/ un ar rokas dūri tīši divas reizes iesita /pers. K/ pa seju, kad /pers. K/ uzsāka fizisku pretošanos, /pers. I/, huligānisku motīvu vadīts, pārņēma uzbrukumu, viņš saķērās ar /pers. K/ un abi noripoja pa ielas malā esošo nogāzi, pēc kā turpināja savstarpēju fizisku cīņu, bet /pers. H/ tajā pašā laikā palika pie nama ieejas durvīm un nelaida no nama ārā citus pasākuma dalībniekus, tādējādi liedzot iespēju pārtraukt huligāniskās darbības.

/pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ huligānisko darbību rezultātā cietušajam /pers. J/ tika nodarīti miesas bojājumi - ādas nobrāzumi pieres rajonā, labā vaiga rajonā, kas pēc sava rakstura pieskaitāmi pie maznozīmīgiem miesas bojājumiem, bet cietušajam /pers. K/ tika nodarīti miesas bojājumi - sista virspusēja brūce galvas matainajā daļā un labā elkoņa rajonā, sista brūce deguna rajonā, deguna kaula lūzums, kas pēc sava rakstura pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem, kas izraisa īslaicīgus veselības traucējumus.

Cietušajiem /pers. J/ un /pers. K/ nodarīto miesas bojājumu dēļ nekavējoties nācās griezties pēc neatliekamās medicīniskās palīdzības, līdz ar to tika izjaukta viņu ieplānotā atpūta saviesīgā pasākumā.

Šādas apsūdzēto /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ darbības pirmās instances tiesa kvalificējusi saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu.

[2.2] /pers. G/ rupji traucēja sabiedrisko kārtību, kas izpaudās acīmredzamā necieņā pret sabiedrību, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas,

kas saistīts ar miesas bojājumu nodarīšanu cietušajam (huligānisms).

2016.gada 11.decembrī ap plkst.03.05 /pers. G/, būdams alkoholisko dzērienu ietekmē, huligānisku motīvu vadīts, nolūkā rupji traucēt sabiedrisko kārtību, kas izpaužas acīmredzamā necieņā pret sabiedrību, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas, ar namu iekšpagalmos atrastiem diviem metāla stieņiem, kas līdzinās krēsla kājām, iznāca uz ietves pie nama Nr./adrese/, un bez motivēta iemesla uzbruka nepazīstamam gājējam /pers. L/, kurš gāja kopā ar dzīvesbiedri, un vienu reizi ar metāla stieni tīši iesita /pers. L/ pa kreisās puses vaigu, nodarot miesas bojājumus - sistu brūci kreisā vaiga rajonā, kas pēc sava rakstura pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem, kas izraisa īslaicīgus veselības traucējumus.

Šādas apsūdzētā /pers. G/ darbības pirmās instances tiesa kvalificējusi saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu.

[3] Ar Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 3.maija lēmumu, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 474.pantu, labota sprieduma rezolutīvajā daļā pieļauta matemātiska aprēķina kļūda un nolemts /pers. J/ labā no /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ solidāri piedzīt mantiskā kaitējuma kompensācija 560 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 900 *euro*; /pers. K/ labā no /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ solidāri piedzīt mantiskā kaitējuma kompensācija 700,09 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 1050 *euro*; /pers. L/ labā no /pers. G/ piedzīt mantiskā kaitējuma kompensācija 440,86 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 1200 *euro* (*lietas 3.sējuma 72.-74.lapa*).

[4] Pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas kārtībā pārsūdzējis /pers. G/ aizstāvis Andris Mucenieks, kurš uzskata, ka spriedums ir pilnībā atceļams un krimināllietā taisāms jauns /pers. G/ attaisnojošs spriedums.

[4.1] Aizstāvja vērtējumā pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi, ka lietā nav strīda par apsūdzībā norādītajos apstākļos notikušo konfliktu starp apsūdzētajiem un cietušajiem.

[4.2] Spriedumā norādīts, ka pierādījumi lietā apstiprina, ka visi trīs apsūdzētie ir izdarījuši apsūdzībā norādītās huligāniskās darbības un ir bijuši konkrētā strīda izraisītāji. Tiesas ieskatā minēto faktu apstiprina cietušo /pers. K/ un /pers. J/ liecības, kuri uzreiz pēc konflikta lūguši medicīnisko palīdzību, kā arī no liecinieku /pers. P/, /pers. R/ un Saldus novada pašvaldības policijas darbinieka /pers. S/ liecībām tiesa secinājusi, ka tieši apsūdzētie ir izraisījuši strīdu.

Aizstāvis šādam tiesas secinājumam nepiekrīt, jo cietušo vēršanās pēc medicīniskās palīdzības uzreiz pēc konflikta vēl nenozīmē, ka viņi nav uzsākuši konfliktu. Aizstāvis vērš uzmanību uz augstāk minēto liecinieku liecībās konstatētajām pretrunām par lietas faktiskajiem apstākļiem. Tāpat norāda, ka arī cietušie snieguši savstarpēji pretrunīgas liecības par to, kādā veidā /pers. J/ nodarīti miesas bojājumi, ko pirmās instances tiesa nav vērtējusi.

[4.3] Aizstāvja ieskatā tiesa ir atstājusi bez ievērības apstākli, ka cietušie bija stiprā alkohola reibumā, ko viņi apstiprināja savās liecībās, un ka tieši cietušie uzvedušies bravūrīgi, ko savukārt apstiprina liecinieka /pers. T/ liecības. Šādos apstākļos tiesai bija jārodas saprātīgām šaubām par to, vai apsūdzētie ir izdarījuši apsūdzībā norādītās huligāniskās darbības un vai viņi ir bijuši konkrētā strīda izraisītāji, jo to neapstiprina lietā esošie pierādījumi.

[4.4] Apelācijas sūdzības papildinājumos aizstāvis, atsaucoties uz Augstākās tiesas judikatūru un tiesību doktrīnā paustajām atziņām, norāda, ka izskatāmajā lietā ir jākonstatē, ka persona tieši vēlējusies izdarīt darbības, kas veido huligānismu kā noziedzīga nodarījuma objektīvo pusi, lai pareizi kvalificētu vainīgās personas nodarījumu. Pretēji tam pirmās instances tiesa nav izvērtējusi vairākus faktus, kam ir nozīme apsūdzētā /pers. G/ darbību pareizā kvalificēšanā.

Aizstāvis uzsver, ka apsūdzētie iepriekš nebija vienojušies par huligānisko darbību veikšanu, turklāt viņu darbības nebija vienotas un saskaņotas. Kaut arī cietušajiem tika nodarīti miesas bojājumi un tas notika publiskā vietā, nevienas citas personas intereses netika aizskartas un rupja sabiedriskās kārtības traucēšana tādējādi nenotika.

[4.5] Aizstāvis norāda, ka tiesa spriedumā nav izklāstījusi, kādēļ /pers. G/ darbības - miesas bojājumu nodarīšana cietušajam /pers. L/ - atzīstamas par huligāniskām, kādā veidā ar šīm darbībām apsūdzētais traucēja sabiedrisko kārtību, un kādēļ šis traucējums uzskatāms par būtisku. Aizstāvis uzskata, ka šim apstāklim ir būtiska nozīme, jo sabiedriskās kārtības traucēšanas pakāpei ir administratīvā un krimināla kārtā sodāma huligānisma norobežošanas kritērijs. Turklāt fiziskas vardarbības pielietošana pret personu pati par sevi nevar būt par pietiekamu pamatu, lai kvalificētu vainīgā darbības saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu.

[4.6] Ņemot vērā, ka /pers. G/ izdarītie noziedzīgie nodarījumi nav radījuši būtisku apdraudējumu vispārējai drošībai un sabiedriskai kārtībai, apsūdzētajam piespriestais galīgais sods pēc noziedzīgu nodarījumu kopības ir nesamērīgs un pārāk bargs. Arī pats apsūdzētais konflikta laikā guva miesas bojājumus, taču šie apstākļi izskatāmajā lietā tika atstāti bez ievērības.

[4.7] Aizstāvis vērš uzmanību, ka cietušie kaitējuma kompensācijas pieteikumā nav norādījuši konkrēti no kurām personām piedzenama mantiskā un morālā kompensācija, kā arī izdevumi par advokāta sniegto juridisko palīdzību, ņemot vērā to, ka tikai /pers. G/ tiek apsūdzēts par /pers. L/ nodarītajiem miesas bojājumiem. Tāpat nav norādīts, kādā kārtībā piedzenama mantiskā un morālā kaitējuma kompensācija, kā arī izdevumi advokāta atlīdzības samaksai, proti, vai kompensācijas piedzenamas solidāri no visiem apsūdzētajiem, vai arī konkrēta summa no katra apsūdzētā.

Šādos apstākļos tiesa ir pārkāpusi savu pilnvaru robežas, izspriežot cietušo kompensācijas pieteikumus, un patstāvīgi, bez cietušo lūguma un viņu gribas, izlemjot par solidāru kompensāciju piedziņu no apsūdzētajiem. Turklāt tiesas piedzītās kompensācijas par morālo aizskārumu ir pretrunā ar samērīguma un taisnīguma principiem, un šāds piedzītās kompensācijas apmērs neatbilst Augstākās tiesas ieteikumiem vienveidīgas tiesu prakses veidošanai par nosakāmo morālā kaitējuma kompensācijas apmēru.

[4.8] Aizstāvis lūdz Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 11.marta spriedumu atcelt, /pers. G/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 231.panta otrās daļas atzīt par nevainīgu un attaisnot (*lietas 3.sējuma 92.-95.;109.-114.lapa*).

[5] Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu iesniedzis apsūdzēto /pers. H/ un /pers. I/ aizstāvis Raitis Mediņš.

[5.1] Aizstāvis vērš uzmanību uz cietušā /pers. J/ sniegtajām liecībām, no kurām secināms, ka konflikts bijis starp cietušo un apsūdzēto /pers. G/, nevis apsūdzētajiem /pers. H/ un /pers. I/. Cietušais neliecina, ka apsūdzētie /pers. H/ un /pers. I/ būtu viņam nodarījuši miesas bojājumus. Apsūdzētā/pers. I/ prettiesiskās darbības cietušā liecībās vispār nav raksturotas. Tāpat norāda uz cietušā /pers. J/ pretrunīgajām liecībām par to, ka viņš redzējis apsūdzētā /pers. H/ izdarīto sitienu cietušajam /pers. K/. Cietušais liecībās sauc konkrētus apsūdzēto vārdus un uzvārdus, kaut gan atpazīšana veikta vairākus mēnešus pēc pratināšanas.

Ņemot vērā cietušā /pers. J/ liecības, nav saprotama tiesas motivācija solidāras kompensācijas piedziņai no apsūdzētajiem /pers. H/ un /pers. I/, jo viņi cietušajam nav nodarījuši nekādu kaitējumu.

[5.2] Aizstāvis vērš uzmanību uz cietušā /pers. K/, liecinieku /pers. V/, /pers. R/ sniegtajām liecībām, norādot, ka /pers. H/ nav nodarījis miesas bojājumus cietušajiem. Aizstāvis uzsver, ka lietā nav pierādījumu tam, ka konflikta brīdī /pers. H/ bijis lejā kopā ar cietušajiem, un ka /pers. I/ būtu kādam sitis.

[5.3] Iepazīstoties ar liecinieka /pers. P/ liecībām, kuras tiesa nav atzinusi par nepatiesām, aizstāvim nav saprotams, kā /pers. H/ vienlaicīgi var sist cietušajam /pers. K/ un tajā pašā laikā stāvēt pie durvīm, nelaist iekšā telpās /pers. P/, kur viņu pārsteidz /pers. V/, kurš savukārt liecināja, ka /pers. H/ esot pie durvīm, ja personas ir ripojušas lejā pa trepēm.

[5.4] Aizstāvis norāda, ka liecinieka policijas darbinieka /pers. T/ liecība sniedz ieskatu cietušo uzvedībā, norādot, ka abi cietušie bijuši ievērojamā

alkohola reibumā, kaut gan cietušie apgalvo pretējo. Minētais rada aizdomas, vai cietušie sniedz nepatiesas liecības par alkohola reibuma pakāpi vai arī viņi bija citu apreibinošu vielu iespaidā.

[5.5] No policijas darbinieku /pers. Z/ un /pers. S/ liecībām izriet, ka /pers. H/ un /pers. I/ norādījuši, ka uzbrukums tika vērsts pret viņiem.

[5.6] Analizējot liecinieku liecības, ir redzams, ka tās ir pretrunā ar cietušo liecībām par apsūdzēto /pers. H/ un /pers. I/ atrašanās vietu konflikta laikā un faktiskajām darbībām, kas nekādā veidā nepierāda abu apsūdzēto vainu. Šādas pretrunas spriedumā nav analizētas un vērtētas.

[5.7] Aizstāvis uzskata, ka spriedums ir nepamatots juridisku apsvērumu dēļ, atsaucas uz Augstākās tiesas prakses apkopojumu. Norāda, ka par krimināli sodāmu huligānismu var atzīt tikai tādas darbības, kas rupji traucē sabiedrisko mieru. Lietā neviena trešā persona šo faktu neapstiprināja.

Tiesa spriedumā norādījusi, ka apsūdzētie ievērojamā mērā traucēja sabiedrisko mieru, kas izpaudās, fiziski ietekmējot cietušo. Šādam tiesas secinājumam aizstāvis nepiekrīt, argumentējot, ka jebkurš noziedzīgs nodarījums traucēs kāda mieru, bet tādēļ netiks kvalificēts pēc kopības ar huligānismu.

Aizstāvis uzsver, ka sabiedriskā miera traucēšanas faktu nedrīkst vērtēt formāli, tikai norādot uz klātesošo personu esamību, bet neizvērtējot sabiedriskā miera traucēšanas raksturu un pakāpi. Aizstāvis uzskata, ka apsūdzēto darbībās nav pilna noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes.

[5.8] Aizstāvis lūdz izvērtēt pirmās instances tiesā pārbaudītos pierādījumus, Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 11.marta spriedumu atcelt un /pers. H/ un /pers. I/ attaisnot (*lietas 3.sējuma 99.-102.lapa*).

[6] Ar Kurzemes apgabaltiesas 2019.gada 4.oktobra spriedumu, iztiesājot lietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. G/ aizstāvja Andra Mucenieka un apsūdzēto /pers. H/ un /pers. I/ aizstāvja Raita Mediņa apelācijas sūdzībām, Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 11.marta spriedums atcelts daļā par mantiskā kaitējuma kompensāciju piedziņu.

/pers. J/ labā no /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ solidāri piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 210 *euro*, pārējā daļā par 350 *euro* kompensāciju nenosakot.

/pers. K/ labā no /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ solidāri piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 350,09 *euro*, pārējā daļā par 350 *euro* kompensāciju nenosakot.

/pers. L/ labā no /pers. G/ piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 240,86 *euro*, pārējā daļā par 200 *euro* kompensāciju nenosakot.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstāts negrozīts (*lietas 3.sējuma 131.- 137.lapa*) .

[7] Ar Latvijas Republikas Senāta 2020.gada 3.jūlija lēmumu, izskatot lietu kasācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. G/ aizstāvja Andra Mucenieka un apsūdzēto /pers. H/ un /pers. I/ aizstāvja Raita Mediņa kasācijas sūdzībām, Kurzemes apgabaltiesas 2019.gada 4.oktobra spriedums atcelts pilnībā un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai Kurzemes apgabaltiesā.

Nolemts turpināt piemērot apsūdzētajiem /pers. H/ un /pers. I/ piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanās noteiktā vietā (*lietas 3.sējuma 162.-168.lapa*).

[8] Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētā /pers. G/ aizstāvis Andris Mucenieks uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību, pamatojoties uz tajā ietvertajiem argumentiem un papildus norādīja, ka tiesai, izskatot lietu, jāņem vērā Senāta lēmumā norādītais. Nav konstatēts, ka /pers. G/ bija konflikta iniciators un tikai tas, ka cietušie vērsās pēc medicīniskās palīdzības, nenozīmē, ka viņi uzskatāmi par cietušajiem. Jāņem vērā, ka tieši apsūdzētais /pers. H/ izsauca policiju. Arī liecinieki nevar norādīt, kurš izraisīja konfliktu un uzsāka kautiņu, turklāt liecinieks /pers. T/ liecina, ka tieši cietušie bijuši alkohola reibumā un izturējušies bravūrīgi. Tiesa nav ņēmusi vērā pretrunas cietušā /pers. J/ liecībās par sitienu saņemšanas apstākļiem. Aizstāvis uzskata, ka pastāv pamatotas un nenovērstas šaubas par apsūdzētā vainu. Tāpat nav konstatējama huligānisma subjektīvā puse un vienošanās starp apsūdzētajiem. Attiecībā uz noziedzīgo nodarījumu, kas vērsts pret /pers. L/, aizstāvis nesaskata Krimināllikuma 231.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes, jo tiesa nav pamatojusi, kā izpaudās sabiedriskā miera traucēšana. Ņemot vērā, ka kaitējums, izņemot cietušajiem, citām personām nav radīts, tad piespriestais sods ir nesamērīgi bargs. Aizstāvis lūdz spriedumu atcelt, apsūdzēto /pers. G/ attaisnot un nenoteikt cietušo pieteiktās kaitējuma kompensācijas.

[9] Apsūdzētais/pers. G/ pievienojās aizstāvja iesniegtajai apelācijas sūdzībai un paskaidroja, ka uztur un apstiprina pirmās instances tiesā un apelācijas instances tiesā sniegtās liecības, savukārt neapstiprina pirmstiesas procesā sniegtās liecības, jo tajās atspoguļota izmeklētāju versija par notikušo, nevis viņa stāstītais.

[10] Apsūdzēto/pers. H/ un /pers. I/ aizstāvis Raitis Mediņš uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem, un papildus norādīja, ka apsūdzētie /pers. H/ un /pers. I/ nav konfliktējuši ar cietušo /pers. J/ un nav viņam nodarījuši kaitējumu. Vērtējot cietušo un liecinieku liecības, nav konstatējams, ka /pers. H/ ir tā persona, kura kādam nodara miesas bojājumus. Pretēji apsūdzībā norādītajam, /pers. H/, turot durvis, nelaida ēkā /pers. P/, nevis nelaida kādu ārā no ēkas. Neatbilst patiesībai tas, ka apsūdzēto rīcības rezultātā tika traucēta cietušo atpūta, jo pasākums jau bija beidzies. Nepazīstot apsūdzētos, cietušais /pers. K/ viņus sauc vārdos jau pirms uzrādīšanas atpazīšanai. Aizstāvis uzskata, ka /pers. I/ darbības neveido huligānismu, jo viņš tikai „saķērās" ar cietušo /pers. K/ un noripoja pa nogāzi. Svarīgs ir arī apstāklis, ka cietušie paši nevērsās policijā, bet to darīja tikai apsūdzētais /pers. H/. Vairāki liecinieki savās liecībās apstiprina, ka pēc apsūdzēto teiktā uzbrukums bija vērsts pret viņiem. Par zemessargu bravūrīgo un agresīvo uzvedību notikuma naktī liecina arī /pers. A/. Aizstāvis uzskata, ka apsūdzēto darbībās nav Krimināllikuma 231.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva, jo nav ticis traucēts citu personu miers, tādēļ viņi attaisnojami.

[11] Apsūdzētais/pers. H/ pievienojās aizstāvja apelācijas sūdzībai un norādīja, ka apstiprina pirmās instances tiesā un apelācijas instances tiesā sniegtās liecības, kā arī papildus paskaidroja, ka cietušo liecības ir pretrunīgas un pats nevienam no cietušajiem nav sitis. Cietušajam/pers. K/ nav prasījis cigareti, jo nesmēķē. Cietušie kopā ar pārējiem zemessargiem uzbruka viņiem, pēc kā viņš bēga un izsauca policiju, savukārt cietušie policiju nav izsaukuši. Zemessargi paši bija agresīvi noskaņoti, kas redzams video ierakstā pēc plkst.3.00. Par uzbrukumu vērsies ar iesniegumiem Zemessardzē, prokuratūrā un Militārajā policijā, bet nekādas atbildes nav saņēmis.

[12] Apsūdzētais/pers. I/ pievienojās aizstāvja apelācijas sūdzībai un paskaidroja, ka uztur un apstiprina pirmās instances tiesā un apelācijas instances tiesā sniegtās liecības, kā arī papildus norādīja, ka nesaprotamu iemeslu dēļ video ierakstā notikumu gaita nav redzama visā pilnībā. Sākotnēji uzbrukums bija vērsts pret /pers. G/, kurš cieta visvairāk, savukārt viņam uzbruka cietušais /pers. K/. Apsūdzētais uzskata, ka policijas darbinieki ir ieinteresēti aizstāvēt cietušos. Visi zemessargi bija stiprā alkohola reibumā, tādēļ viņu liecībās ir pretrunas un nesakritības, kā arī viņi visu neatceras. Par uzbrukumu ir rakstījis iesniegumus dažādās instancēs, taču atbildes nav saņēmis. Pats uzbrukumā bija cietis, bet pēc medicīniskās palīdzības nevērsās, jo uzskatīja, ka kriminālprocess tāpat tiks uzsākts par uzbrukumu /pers. G/, kurš uzbrukumā bija vissmagāk cietis. Notikuma naktī bija lietojis alkoholu.

[13] Apelācijas instances tiesas sēdē prokurors Sigits Šarķis atzina, ka pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts. Prokurors uzskata, ka cietušie nav bijuši spēcīgā alkohola reibumā un liecinieka /pers. T/ viedoklis par cietušo stāvokli un uzvedību ir balstīts uz pieņēmumiem. Nav saskatāmas pretrunas cietušo un liecinieku liecībās, jo video ierakstā redzams, ka visi trīs apsūdzētie sākumā atrodas Lielās ielas labajā pusē, tad pāriet ielas kreisajā pusē pie lieciniekiem /pers. V/ un /pers. R/, no kuriem 50 m attālumā atrodas uzbrukuma vieta. Prokurora ieskatā pirmās instances tiesa kopumā ir pareizi novērtējusi pierādījumus, atzīstot apsūdzētos par vainīgiem Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanā un noteikusi arī atbilstošu sodu.

Motīvu daļa

[14] Iepazinusies ar apelācijas sūdzībās norādītajiem motīviem, uzklausījusi apsūdzēto paskaidrojumus, aizstāvju viedokli un prokurora atzinumu, iepazinusies ar krimināllietas materiāliem, apelācijas instances tiesa atzīst, ka Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 11.marta spriedums atceļams daļā par /pers. G/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu par 2016.gada 11.decembrī ap plkst.03.05 izdarīto noziedzīgo nodarījumu, par galīgā soda noteikšanu /pers. G/ saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un trešo daļu, par cietušā /pers. L/ pieteiktās mantiskā un morālā kaitējuma kompensācijas izlemšanu, par cietušā /pers. J/ pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas izlemšanu, par cietušā /pers. K/ pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas izlemšanu, un šajā daļā taisāms jauns spriedums, bet pārējā daļā spriedums atstājams negrozīts.

[15] Izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, apelācijas instances tiesa konstatē, ka /pers. G/ tīši nodarīja vieglu miesas bojājumu.

2016.gada 11.decembrī ap plkst.03.05 /pers. G/, būdams alkoholisko dzērienu ietekmē, ar namu iekšpagalmos atrastiem diviem metāla stieņiem, kas līdzinās krēsla kājām, iznāca uz ietves pie nama Nr./adrese/ un vienu reizi ar metāla stieni tīši iesita /pers. L/ pa sejas kreisās puses vaigu, nodarot miesas bojājumus - sistu brūci kreisā vaiga rajonā, kas pēc sava rakstura pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem, kas izraisa īslaicīgus veselības traucējumus.

Ar šādām savām darbībām /pers. G/ izdarīja Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu.

[16] Apelācijas instances tiesa secina, ka pirmās instances tiesas spriedumā /pers. G/ darbības attiecībā pret cietušo /pers. L/ kļūdaini kvalificētas saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu kā huligānisms, kas saistīts ar miesas bojājumu nodarīšanu.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka /pers. G/, būdams alkoholisko dzērienu ietekmē, huligānisku motīvu vadīts, nolūkā rupji traucēt sabiedrisko kārtību, kas izpaužas acīmredzamā necieņā pret sabiedrību, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas, bez motivēta iemesla uzbruka nepazīstamam gājējam /pers. L/, kurš gāja kopā ar dzīvesbiedri, un vienu reizi ar metāla stieni tīši iesita /pers. L/ pa kreisās puses vaigu, nodarot vieglus miesas bojājumus.

Juridiskajā literatūrā norādīts, ka sabiedriskā kārtība tiek traucēta tajos gadījumos, kad nav ievērotas cilvēka tiesības uz naktsmieru, pārkāpta personas vai viņas mājokļa neaizskaramība, ierobežota personas iespēja brīvi pārvietoties, persona ir spiesta pārtraukt vai atteikties no likumīgām darbībām (piedalīšanās kultūras vai sporta pasākumos, iepirkšanās, braukšanas ar sabiedrisko transportu u.tml.), iestāde, uzņēmums vai organizācija ir spiesta pārtraukt savu darbu.

Lai nodarījumu atzītu par kriminālsodāmu, sabiedriskās kārtības traucēšanai ir jābūt rupjai, proti, vainīgais ievērojamā mērā, būtiski, nopietni traucējot sabiedrisko kārtību, tīši, aizskaroši vēršas pret citiem sabiedrības locekļiem, paužot atklātu, cinisku sabiedrisko interešu nonievāšanu, nostādot tām pretī savas personiskās intereses, tas ir, izrāda acīmredzamu necieņu pret sabiedrību vai bezkaunību. Tieši sabiedriskās kārtības traucēšanas pakāpe ir kritērijs administratīvā un krimināla kārtā sodāma huligānisma norobežošanai.

Nekonstatējot kādas no huligānismu veidojošām pazīmēm, Krimināllikuma 231.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvs neveidosies (*Valentija Liholaja Noziedzīgu nodarījumu kvalifikācija. Palīglīdzeklis krimināltiesību normu piemērotājiem. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 301.-302.lpp.*).

Apelācijas instances tiesa norāda, ka notiesājoša sprieduma aprakstošajā daļā nevis pilnīgi jācitē Krimināllikuma 231.panta dispozīcija, bet gan jānorāda konkrētas huligānisma pazīmes, kas ir konstatētas personas izdarītajā darbībā, jānorāda fakti, kuru dēļ izdarītais tiek kvalificēts nevis kā miesas bojājumu nodarīšana, bet gan kā huligānisms. Šāda prasība ietverta arī Augstākās tiesas 2006.gada tiesu prakses apkopojuma „Tiesu prakse huligānisma lietās" rekomendāciju 1.punktā.

Krimināllikuma 231.pantā ir paredzēta atbildība par rupju sabiedriskās kārtības traucēšanu, tādēļ /pers. G/ inkriminēto darbību izdarīšana - vieglu miesas bojājumu nodarīšana publiskā vietā, pati par sevi nenozīmē, ka izdarītais jākvalificē kā huligānisms, ja nav aizskartas citu personu intereses un rupja sabiedriskās kārtības traucēšana nav konstatējama.

Izvērtējot minēto un to, ka noziedzīgā nodarījuma aprakstā nav norādītas apsūdzētā darbības, ar kurām noziedzīga nodarījuma rezultātā būtu rupji (ievērojami, būtiski) traucēta sabiedriskā kārtība, tad /pers. G/ darbībās nav konstatējama huligānisma pamatpazīme, un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtajā pierādītā noziedzīga nodarījuma aprakstā norādītās noziedzīga nodarījuma faktiskās pazīmes neatbilst Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm.

Vienlaicīgi apelācijas instances tiesa atzīst, ka apsūdzētā /pers. G/ faktiskās darbības atbilst Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmēm, jo, iesitot ar metāla stieni cietušajam pa sejas kreisās puses vaigu, /pers. G/ ir tīši nodarījis /pers. L/ vieglu miesas bojājumu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 565.panta pirmās daļas 2.punktu apelācijas sūdzības vai protesta izskatīšanas rezultātā apelācijas instances tiesa var atzīt apsūdzēto par vainīgu vieglāka noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, nekā to atzinusi pirmās instances tiesa, nosakot vieglāku sodu vai nemainot noteikto sodu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta piektajā daļā paredzētajam, ja apelācijas instances tiesa konstatē tādus noziedzīga nodarījuma apstākļus, kas atšķiras no pirmās instances tiesas spriedumā norādītajiem apstākļiem, tā sniedz jaunu noziedzīga nodarījuma aprakstu.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 455.panta trešajā daļā ir noteikts, ka tiesa var atzīt par pierādītiem no apsūdzības atšķirīgus noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, ja ar to nepasliktinās apsūdzētā stāvoklis un netiek pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, apelācijas instances tiesa konstatē, ka apsūdzētais /pers. G/ ir izdarījis vieglāku noziedzīgu nodarījumu, nekā to konstatējusi pirmās instances tiesa. Nepaplašinot un nepapildinot noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, kuri apsūdzētajam bija iepriekš zināmi un, atzīstot apsūdzēto par vainīgu vieglāka noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, nekādā veidā netiek pasliktināts apsūdzētā stāvoklis vai pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību.

[17] Apelācijas instances tiesa konstatē, ka /pers. G/ vaina Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā

pierādīta ar cietušā /pers. L/, liecinieku /pers. B/, /pers. C/, /pers. Z/, /pers. S/ liecībās norādīto, uzziņā par video ierakstu, izņemšanas un apskates protokolos, protokolos par uzrādīšanu atpazīšanai, eksperta atzinumā, kā arī paša apsūdzētā /pers. G/ liecībās fiksētām ziņām to kopumā un savstarpējā sakarībā.

[17.1] Pirmās instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. G/ liecināja, ka konflikta laikā pie /Nosaukums/ viņš izrāvies no savas virsjakas, kura nomesta zemē un palicis tikai jakā ar uzrakstu „66 North". Pēc notikuma virsjaka bijusi netīra, asiņaina un saplēsta. Tālāko pēc konflikta neatceras. Tajā vakarā visi bija lietojuši alkoholu. Uzskata, ka lietā esošās pirmstiesas procesā sniegtās liecības nav viņa, jo izmeklētājs /pers. E/ uzdevis uzvedinošus jautājumus, pats uz tiem atbildējis un pierakstījis. Sāpju dēļ neko nav sapratis, liecību nav lasījis, bet parakstījis. Tādā veselības stāvoklī būtu parakstījis jebko. Arī otrā liecībā, ko sniedzis izmeklētājai Lagzdiņai, ir rakstīts tas, ko viņa pati teikusi, vadīdamās no iepriekšējās liecības. Trešajā liecībā, kuru sniedzis advokātes klātbūtnē, noliedzis abas iepriekš sniegtās liecības. Uzticējies advokātei un liecību nav lasījis. Nevienu no sniegtajām liecībām nav lasījis, tikai parakstījis. Kas no viņa prasīts pratinot, to arī darījis. Neatceras, kā uzbrucis /pers. L/. Video ierakstā sevi neatpazīst kā vīrieti ar nūju, jo tāda uzvedība viņam ir netipiska, viņš esot mierīgs cilvēks. Uzskata, ka /pers. L/ ar sievu apmelo viņu, lai piesegtu /pers. K/ un /pers. J/ un lai apsūdzētais pirmais neuzrakstītu iesniegumu policijai.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu pirmās instances tiesas sēdē tika pārbaudītas apsūdzētā /pers. G/ pirmstiesas procesā sniegtās liecības, kur 2016.gada 15.decembrī viņš nopratināts kā persona, pret kuru uzsākts kriminālprocess, un liecinājis, ka pēc konflikta pamodies pie /nosaukums/ kāpnēm pie zemes un devies prom, bet uz kurieni, neatceras. Kā ticis līdz savai dzīvesvietai, neatceras.

2016.gada 19.decembrī /pers. G/ kā aizdomās turētais liecināja, ka pēc konflikta pie /nosaukums/ neko neatceras, taču policijas iecirknī, noskatoties viņam uzrādītos video novērošanas kameras ierakstus, tajos atpazinis sevi gan pēc ārējā izskata, gan pēc mugurā esošā apģērba. Pieļāvis, ka, pazīstot sevi, viņam rokās divi metāla stieņi ir bijuši, jo vēlējies doties atpakaļ pie vīriešiem, ar kuriem iepriekš bija izraisījis kautiņu. Par to, ka konkrētajā datumā ir vēl kādam nodarījis miesas bojājumus, neko pastāstīt nevar. Atceras to, ka tajā naktī ir kāvies vēl vienu reizi. Tā kā video novērošanas kameru ierakstos ir atpazinis sevi, un sev rokās redz divus metāla stieņus, tad pilnībā atzīst savu vainu tajā, ka ar stieņiem ir iesitis viņam nepazīstamam vīrietim, nodarot viņam miesas bojājumus. Izdarīto ļoti nožēlo, neko tamlīdzīgu nekad vairs neatkārtos. Notikuma vietā viņam mugurā bijusi jaka ar uzrakstu „North", apakšā pelēkas krāsas džemperis, kājās pelēkas krāsas džinsa bikses un melni puszābaki.

2017.gada 20.februārī /pers. G/ kā aizdomās turētais liecināja, ka neuztur spēkā liecības, kuras sniedzis 2016.gada 15.decembrī un 2016.gada 19.decembrī. Papildināja, ka video ierakstā redzamo personu, kura 2016.gada 11.decembrī plkst.03.01.56 iet Saldū pa Lielo ielu, virzienā uz Saldus pilsētas strūklaku, veicot straujas un demonstratīvas kustības ar rokās esošajiem metāla stieņiem, sasitot tos kopā, atpazinis sevi pēc jakas, kura saplēsta aizmugurē. Uzrādītajās fotogrāfijās no spēļu zāles „Olympic Cazino" Saldū, kur personai mugurā ir melnas krāsas jaka ar uzrakstu „66 North", arī atpazinis sevi (*lietas 1.sējuma 126., 128.-129., 147.-148.lapa*).

[17.2] Cietušais/pers. L/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka bijusi ikgadējā Zemessardzes gada noslēguma balle, abi ar sievu izlēmuši doties uz mājām. Kad aizgājuši līdz strūklakai, tad dzirdējis, ka uz ielas kāds bļaustās, bet tam īpašu uzmanību nav pievērsis. Tad dzirdējis, ka atskan sauciens – „nositīšu visus, kas pa ielu staigā". Arī tam ar sievu uzmanību nav pievērsuši un gājuši tālāk uz priekšu. Tad dzirdējuši, ka kāds sit ar metāla priekšmetu pa bruģi. Sieva pagriezusies un teikusi, ka viņš nāk pie mums. Tad arī pats pagriezies pret nācēju un bijis ar seju pret viņu. Uzbrucējs bijis viņa augumā, tumšiem, īsiem matiem, mugurā viņam bijusi melna jaka, pelēks džemperis, tumšas bikses un apavi. Izskatījies, ka viņš bija kādu apreibinošo vielu iespaidā. Viņa saucieni liecināja par to, ka persona vēlas konfliktēt un tādēļ nav jēgas ar viņu runāt, bet jāgatavojas aizstāvēties. Viņa gaita bijusi kā apreibušam cilvēkam. Tajā brīdī šo personu nav pazinis, bija redzējis tikai kā pilsētas iedzīvotāju, bet izmeklēšanas laikā kļuvis zināms, ka šī persona ir /pers. G/. Izmeklēšanas laikā veiktajā atpazīšanā /pers. G/ atpazinis pēc auguma, ārējā izskata. Sieva, vēloties novērst konfliktu, nostājusies viņam priekšā, bet /pers. G/ bija jau atvēzējies ar rokās esošajiem metāla āķiem, un gandrīz jau veicis sitienu sievas virzienā. Sievu pagrūdis malā un, neveiksmīgi atvairot sitienu, saņēmis sitienu un brūci sejā. Pēc tam viens āķis /pers. G/ nokritis zemē, rokā palicis otrs āķis, ar kuru viņš jau bija atvēzējis sitienam. Saķēris /pers.G/ roku, mēģinot viņu aizturēt un atņemt priekšmetu, cīnoties, abi nokļuvuši līdz strūklakai, kur izdevies atņemt arī otru āķi. Atņēmis āķi, turējis to rokās, jo domājis, ka varbūt ir vēl kāds uzbrucējs. /pers. G/ izdevies izrauties un aizskriet. Viņš aizskrējis vecā universālveikala sētas virzienā, uzbrucējam nav sekojis. Tad abi ar sievu devušies pie Saldus novada pašvaldības policijas dienesta automašīnas, kura stāvējusi pie /nosaukums/. Pašvaldības policijas darbiniekam /pers. Z/ atdevis vienu āķi, kuru bija izdevies atņemt, lai būtu pierādījums uzbrukumam. Pašvaldības policijas darbinieks paskatījies uz viņu un uzreiz vedis uz Saldus medicīnas centru, lai sašuj brūci. Par otra āķa atrašanās vietu pašvaldības policijas darbiniekam izstāstījis. Pēc tam abi āķi nodoti policijai. Pēc medicīniskās palīdzības saņemšanas devies uz Valsts policiju, lai iesniegtu iesniegumu par nodarītajiem miesas bojājumiem, un tad uz mājam. Morālā aizskāruma summu palielinājis un vēlas piedzīt 4000 *euro*, jo šāda summa ir nepieciešama turpmākam ārstēšanās procesam. Tā kā pildot darba pienākumus, ir bieži jāatrodas ārpus telpām, dēļ iegūtās traumas ziemā izjūt sāpes sejā un, ieejot telpā, tā kļūst zila, kas citiem rada jautājumus un viņu aizskar. Pēc iegūtās traumas darbnespēja bijusi vairāk kā 20 dienas, vairākas reizes bija jāapmeklē ārsts, jo brūce strutojusi un bijusi jāapkopj.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu pirmās instances tiesas sēdē pārbaudītas cietušā /pers. L/ pirmstiesas procesā sniegtās liecības, kurās 2016.gada 14.decembrī cietušais liecināja, ka 2016.gada 11.decembrī ap plkst.3.00, ejot ar sievu no pasākuma mājās Saldū pa Lielo ielu, pēkšņi no mugurpuses uzbrucis nepazīstams vīrietis, precīzāk, vīrietis uzbrucis viņa sievai. Vēloties sievu aizstāvēt, aizstājies viņai priekšā. Vīrietim abās rokās bijuši divi ieliekti metāla stieņi. Ar vienu no stieņiem vīrietis viņam iesitis pa kreiso vaigu acs rajonā, pārplēšot vaigu. Nekādi konflikti viņam ar citām personām iepriekš nav bijuši. Kādēļ vīrietis uzbrucis, izskaidrot nevar. Pieļauj, ka uzbrucējs atradies psihotropo vielu ietekmē, spriežot pēc viņa uzvedības un acu stāvokļa. Sakarā ar notikušo viņam pārplēsts vaigs, uzliktas vienpadsmit šuves. Vēlas, lai vainīgā persona tiktu saukta pie likumā paredzētās atbildības, izlīgumu slēgt nevēlas. Tāpat vēlas, lai tiktu atlīdzināti ārstēšanās izdevumi un zaudējumi sakarā ar izsniegto darbnespējas lapu.

2016.gada 19.decembrī, sniedzot papildus liecību, cietušais /pers. L/ liecināja, ka personai, kura viņam un viņa sievai 2016.gada 11.decembrī ap plkst.3.00 uzbrukusi Saldū uz Lielās ielas, mugurā bijusi melnas krāsas jaka. Nekādas cepures un mugursomas personai nav bijušas, bikses bijušas tumšā krāsā. Tā kā uzbrukums bijis pēkšņs un negaidīts, kā arī ārā bijis tumšs, precīzi kā vīrietis bija ģērbies, nav redzējis.

Sniedzot papildus liecību 2017.gada 16.februārī, cietušais /pers. L/ liecināja, ka 2016.gada naktī uz 11.decembri kopā ar savu sievu /pers. B/ atradies Zemessardzes rīkotā pasākumā, kurš noticis /adrese/, /nosaukums/. Ap plkst.03.00 kopā ar sievu /pers. B/ izgājuši ārā no /nosaukums/, lai dotos uz mājām. Pa Lielās ielas ietvi gājuši virzienā uz pilsētas strūklakas pusi. Atrodoties pretim strūklakai, no muguras dzirdējis skaļus izsaucienus – „būs jauna valsts kārtība, nositīšu visus, kas pa ielu staigā". Vēl dzirdējis metāla skaņas. Pagriezies, lai paskatītos, kas aizmugurē nāk un brīdī, kad bijis ar skatu pret personu, kura nākusi no muguras, redzējis, ka viņam rokās ir divi metāla stieņi. Neko nepaskaidrojot, uzbrucējs ar vienu no metāla stieņiem izdarījis vienu sitienu viņa virzienā, trāpot ar to viņam pa sejas kreisās puses vaigu, nodarot miesas bojājumus. Sitiena brīdī sieva atradusies viņam aiz muguras. Pēc sitiena bijis šokā un dzirdējis, ka pie zemes nokrīt viens no metāla stieņiem. Kreisā rokā uzbrucējam palicis vēl viens metāla stienis, ar kuru viņš atvēzējies, lai sistu. Satvēris uzbrucēja kreiso roku, nogāzis viņu zemē un izrāvis metāla stieni, kuru pēc tam paturējis. Uzbrucēju mēģinājis aizturēt, bet viņš no satvēriena izrāvies un aizskrējis virzienā uz Rīgas ielas nama Nr.8 sētas pusi. Kopā ar sievu aizgājuši līdz /nosaukums/, kur atradušies Saldus novada pašvaldības policijas darbinieki. Pašvaldības policijas darbiniekam /pers. Z/ atdevis metāla stieni, kuru izrāvis uzbrucējam no rokas. Sieva pašvaldības policijas darbiniekam teikusi, ka otrs stienis palicis uz ielas pretim Saldus pilsētas strūklakai. Tas, vai pašvaldības policijas darbinieki

paņēmuši arī otru stieni, viņam nav zināms. Saldus novada pašvaldības policijas darbinieki abus ar sievu nogādājuši Saldus medicīnas centrā, kur sniegta pirmā medicīniskā palīdzība.

2017.gada 19.oktobrī, sniedzot papildus liecību, cietušais /pers. L/ precizējis kaitējuma kompensācijas pieteikumu (*lietas 1.sējuma 97.-101.lapa*).

[17.3] No protokola par uzrādīšanu atpazīšanai izriet, ka cietušais /pers. L/ pēc vecuma un ārējā izskata pazīmēm atpazinis /pers. G/ kā uzbrucēju, par kuru sniedzis liecības (*lietas 1.sējuma 102.lapa*).

[17.4] Lieciniece/pers. B/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka 2016.gada nogalē bijusi Zemessardzes balle, ko apmeklējusi kopā ar vīru /pers. L/. Ap plkst.2.00 vai plkst.3.00 izlēmuši iet mājās, jo tur ir mazi bērni, bet balle vēl turpinājusies. Ejot, aiz muguras dzirdējuši bļaustīšanos, bet tai nav pievērsuši nekādu uzmanību. Tad izdzirdējusi kliegšanu, kāds kliedzis – „mainīs valstī kārtību, nositīs visus, kas pa ielu staigā". Kad pagriezusies, /pers. G/ stāvējis viņai priekšā - seja pret seju. Pirms tam viņu nav pazinusi, bet vārdu un uzvārdu uzzinājusi policijā. Lai izvairītos no konflikta, nostājusies vīram priekšā, taču vīrs viņu pagrūdis malā, tādēļ ar ieročiem, kuri bija rokās /pers. G/, trāpījis vīram pa sejas kreiso pusi. Vīrs centies ieroču atņemt, viens izkritis viņam no rokas. Tad /pers.G/ ik pa laikam atvēzējies ar otru ieroci, bet vīrs centies arī to atņemt, abi cīkstējušies pie strūklakas un nokrituši pie zemes. Pati kādu laiku stāvējusi uz ielas sastingusi, tad saukusi pēc palīdzības. Šie ieroči bijušas tādas kā saliektas stangas vai metāla stienis ar ieliektu galu, kuri /pers. G/ bijuši abās rokās. To, ka šie stieņi ir no dzelzs, sapratusi pēc skaņas, kad viens no stieņiem nokritis pie zemes. Kad saucienus pēc palīdzības sadzirdējuši pie /nosaukums/ esošie zemessargi, viņi skrējuši palīgā. Pa to laiku /pers. G/ bija piecēlies un ieskrējis vecā universālveikala sētā. Pēc tam ieradusies arī pašvaldības policija. Gājuši atpakaļ uz /nosaukums/, kur atradies pašvaldības policijas transports. Pašvaldības policijas darbiniekiem izstāstījuši, kur palikuši metāla stieņi, un policijas darbinieki teikuši, ka vēlāk tos savāks. Abi ar vīru iesēdināti policijas transportā un aizvesti uz Saldus medicīnas centra uzņemšanas nodaļu, kur vīram sniegta medicīniskā palīdzība, jo viņam bijusi atvērta brūce sejā. Sniedzot liecību policijai, uzbrucēju /pers. G/ raksturojusi pēc apģērba, ka viņam mugurā bijis pelēkas vai brūnas krāsas džemperis, vaļēja jaka, kurai apakšā bijis džemperis, tumšas bikses. Atceras, ka viņam bijušas ļoti lielas acis, tajā mirklī no tā ļoti pārbijusies, īsi mati, ļoti labi redzējusi seju, jo stāvējuši ar seju pret seju. Nepārprotami var apliecināt, ka vīram /pers. L/ uzbrucis /pers. G/. Tad, kad /pers. G/ pagriezies un skrējis uz strūklakas pusi, redzējusi, ka viņam mugurpusē ir saplēsts apģērbs, tāds kā izplēsts paliels robs starp lāpstiņām un uz leju.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu pirmās tiesas sēdē pārbaudītas lieciniece /pers. B/ pirmstiesas procesā sniegtās liecības, kur lieciniece 2016.gada 14.decembrī norādījusi, ka, apskatot policijas iecirknī nepazīstamā vīrieša bildes, minētā persona ir ļoti līdzīga personai, kura viņiem uzbruka (*lietas 1.sējuma 114.lapa*).

Pirmās instances tiesas sēdē lieciniece /pers. B/ apstiprināja, ka drīz pēc notikuma viņai policijas iecirknī ir rādītas vairākas fotogrāfijas, bet tad nav veikta atpazīšana. Uz atpazīšanu viņa uzaicināta gadu pēc notikuma, un tad fotogrāfijas viņai nav rādītas, bet atpazīšanai uzrādītas personas.

[17.5] No protokola par uzrādīšanu atpazīšanai redzams, ka lieciniece /pers. B/ pēc sejas, auguma, acīm un ārējā izskata pazīmēm atpazina /pers. G/ kā uzbrucēju, par kuru sniegusi liecības (*lietas 1.sējuma 117.lapa*).

[17.6] Liecinieks/pers. Z/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka ir Saldus novada pašvaldības policijas darbinieks un 2016.gada decembrī, konkrētu datumu neatceras, bet tas bijis dienā, kad /nosaukums/ notikusi Zemessardzes balle, pildījis dienesta pienākumus kopā ar kolēģi /pers. S/. Saņemts izsaukums, ka pie /nosaukums/ notiek kautiņš, informācija saņemta telefoniski dežūrdaļā. Medicīniskā palīdzība uz vietas nevienam nav bijusi vajadzīga līdz brīdim, kad atnācis /pers. L/. Valsts policijā nogādāta /pers. L/ atnestā dzelzs nūja un arī otra dzelzs nūja, kuras atrašanās vietu norādījis /pers. L/. /pers. L/ bijis redzams miesas bojājums sejā un viņš kopā ar dzīvesbiedri nogādāts medicīnas iestādē. /pers. L/ paskaidrojis, ka viņam ir uzbrukts, rokās viņam bijusi dzelzs nūja. Rādījis, ka ar šo nūju viņam ir pārsista seja. Notikums ar /pers. L/ var būt redzams pilsētas video novēršanas kameru ierakstos, bet notikums pie /nosaukums/ nav redzams video novērošanas kameru ierakstos, tur esošā kamera ir vērsta uz strūklakas pusi.

[17.7] Liecinieks/pers. S/ tiesas sēdē liecināja, ka 2016.gada 11.decembrī, pildot pašvaldības policijas darbinieka pienākumus, kopā ar kolēģi /pers. Z/ braucis uz izsaukumu, jo saņemta informācija, ka bērnu rotaļu laukumā notiek kautiņš. Pie viņiem pienācis /pers. L/, kuram bijusi pārsista asiņaina seja, un viņš kopā ar dzīvesbiedri ievietoti automašīnā, lai viņus nogādātu pie mediķiem. /pers. L/ bijis šoka stāvoklī, līdz ar to sīkāk neko nav stāstījis, rokās turējis stieni un nav laidis vaļā. Pēc tam tas stienis palicis pie viņiem. /pers. L/ teicis, ka otrs stienis atrodas pie strūklakas. /pers. L/ un viņa dzīvesbiedri aizveduši uz medicīnas iestādi.

[17.8] Liecinieks/pers. C/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka pildījis Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Saldus iecirkņa policijas darbinieka dienesta pienākumus. Policijā vērsies /pers. L/ ar iesniegumu, ka, ejot mājās no balles, ir piekauts. Viņam kāds uzbrucis no aizmugures uz Lielās ielas. Viņš bija vērsies arī medicīnas iestādē, kur konstatēti miesas bojājumi. Pēc iesnieguma saņemšanas, no pašvaldības policijas pieprasīts video novērošanas kameru ieraksts, kuru saņēmis nākamajā vai aiznākamajā dienā pēc notikuma. Videomateriālā bija redzams, ka naktī vīrietis ar stieni katrā rokā lieliem soļiem pa trotuāru skrien pakaļ cietušajam pa Lielo ielu virzienā uz Rīgas ielu, līdz abi pazūd no redzesloka. Atceras, ka vīrietim mugurā bijusi jaka ar kaut kādu zīmīgu rakstu. Pats video ierakstā redzamo vīrieti atpazinis kā /pers. G/. Atpazinis pēc virsjakas, kuras aprakstu ieguvis no liecinieku sniegtās informācijas, jakai bijis kaut kas zīmīgs uz muguras, krāsu atšķirības vai kaut kas tāds. /pers. G/ kā pilsētas iedzīvotāju pazinis arī iepriekš.

[17.9] No uzziņas par video ieraksta apskati redzams, ka plkst.03.01.55 Saldū, pa Lielās ielas labo pusi, ar muguru pret videonovērošanas kameru pārvietojas trīs personas. Divas personas, kā ierakstā redzams, vīrietis un sieviete iet pa priekšu, viņiem pakaļ seko melnas krāsas apģērbā ar gaišas krāsas trīsstūrveida plankumu uz muguras tērpies vīrietis, kuram katrā rokā ir pa priekšmetam. Vīrietis pārvietojas pa ielu, veicot straujas un demonstratīvas kustības ar rokās esošajiem priekšmetiem, tos demonstratīvi vicinot un ik pa laikam priekšmetus sasitot kopā.

Plkst.03.05.28 ielas labajā pusē parādās trīs vīrieši baltas krāsas kreklos, kuri steigšus pieskrien pie diviem cilvēkiem, kuri atrodas Lielās ielas labā pusē. No ielas kreisās puses pie viņiem piesteidzas vēl divas personas.

Plkst.03.06.09 uz Lielās ielas esošie cilvēki dodas virzienā no Saldus pilsētas strūklakas puses uz /nosaukums/ ar skatu pret videonovērošanas kameru.

Plkst.03.07.14 videonovērošanas kamera tiek pagriezta uz /nosaukums/ pusi. Lielās ielas kreisajā pusē pie /nosaukums/ redzama Saldus novada pašvaldības policijas dienesta automašīna un vairāki cilvēki, kuri atrodas pie tās.

Plkst.03.08.45 pie Saldus novada pašvaldības policijas dienesta automašīnas atrodas vīrietis, kuram rokās ir skaidri nesaredzams priekšmets.

Plkst.03.10.38 Saldus novada pašvaldības policijas dienesta automašīnā tiek iesēdinātas personas, bet nav saredzams, kas tās par personām (*lietas 1.sējuma 90.lapa*).

[17.10] No izņemšanas un apskates protokola izriet, ka 2016.gada 13.decembrī pie Valsts policijas Kurzemes reģiona policijas pārvaldes Saldus iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektora /pers.T/ izņemti divi metāla stieņi, kuru apskate veikta 2016.gada 15.decembrī (*lietas 1.sējuma 93.-95.lapa*).

[17.11] No SIA „Olympic Casino Latvija" izsniegtajiem attēliem no video novērošanas kameras ieraksta redzams, ka 2016.gada 11.decembrī plkst.3.58 vīrietis, kuram mugurā tumša jaka ar auduma bojājumu muguras daļā caur kuru redzams gaišāks audums, iegājis spēļu zālē, trīs minūtes pastāvējis pie ieejas durvīm un izgājis ārā (*lietas 1.sējuma 119.-125.lapa*).

[17.12] No izņemšanas un apskates protokola izriet, ka /pers. G/ izņemta melnas krāsas flīsa jaka ar ražotāja uzšuvi „66 North", kurai muguras

vidusdaļā ir redzams bojājums - atplēsts audums (*lietas 1.sējuma 138.-141.lapa*).

[17.13] No tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinuma Nr.31 izriet, ka /pers. L/ konstatēti miesas bojājumi – sista brūce kreisā vaiga rajonā, kas varēja rasties 2016.gada 11.decembrī cietu-trulu priekšmetu iedarbības rezultātā, un pēc sava rakstura pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem, kas izraisa īslaicīgus veselības traucējumus no 7 dienām līdz 21 dienai. Minētie miesas bojājumi varēja rasties vienas traumatiskas iedarbības rezultātā (*lietas 1.sējuma 110.lapa*).

[18] Gan cietušais /pers. L/, gan lieciniece /pers. B/, kura redzēja uzbrukumu cietušajam, savās liecībās sniedz ziņas ne tikai par uzbrucēja darbībām, bet arī par viņa ārējo izskatu un apģērbu.

Pēc liecībās norādītajām pazīmēm, cietušais un lieciniece arī atpazinuši /pers. G/ kā uzbrucēju, kurš ar metāla stieni nodarījis miesas bojājumus /pers. L/.

[18.1] Ziņas par apsūdzētā izskatu, apģērbu un darbībām ar metāla stieņiem apstiprinās arī ar videonovērošanas kameru ierakstā redzamo, kā arī metāla stieņu un /pers. G/ apģērba izņemšanas un apskates protokolos fiksēto.

Turklāt uzreiz pēc notikuma cietušais vērsies pie pašvaldības policijas darbiniekiem /pers. Z/ un /pers. S/, kuriem sniedzis ziņas par notikušo, izdevis uzbrucējam atņemto metāla stieni un norādījis uz otra stieņa atrašanās vietu. Savukārt policijas darbinieki, redzot /pers. L/ miesas bojājumus sejā, nogādāja viņu kopā ar dzīvesbiedri medicīnas iestādē.

[18.2] Arī valsts policijas darbinieks /pers. C/, kurš pieņēma /pers. L/ iesniegumu, savās liecībās norāda, ka, apskatot videonovērošanas kameru ierakstu, pēc apģērba specifiskām pazīmēm atpazinis /pers. G/ kā personu, kas ar diviem stieņiem rokās skrien pakaļ cietušajam.

[18.3] Ar tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā secināto objektīvi konstatēts, ka /pers. L/ vienas traumatiskas iedarbības rezultātā nodarīti viegli miesas bojājumi sejas kreisā vaiga rajonā. Tāpat ziņas par miesas bojājumiem sejas rajonā sniedz ne tikai cietušais un lieciniece /pers. B/, bet arī liecinieki /pers. Z/ un /pers. S/, kuri redzēja cietušo uzreiz pēc notikuma.

[18.4] Lai gan pirmās instances un apelācijas instances tiesā apsūdzētais /pers. G/ noliedz, ka videoierakstā būtu sevi atpazinis kā vīrieti ar stieņiem rokās, apelācijas instances tiesa secina, ka iepriekš analizēto pierādījumu kopums norāda uz pretējo un izslēdz jebkādas šaubas par to, ka videonovērošanas kameru ierakstā redzamā persona ar diviem stieņiem rokās, kura nodarīja miesas bojājumus /pers. L/, ir tieši /pers. G/.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka ticamība ir piešķirama /pers. G/ pirmstiesas procesā sniegtajām liecībām, kurās viņš norādījis, ka, lai gan neatceras uzbrukumu cietušajam /pers. L/, tomēr uzrādītajā videoierakstā pēc ārējā izskata un apģērba atpazīst sevi kā personu, kura veic straujas un demonstratīvas kustības ar diviem metāla stieņiem rokās.

Piešķirot ticamību minētajām liecībām, tiesa ņem vērā, ka tajās /pers. G/ sniegtais apraksts attiecībā uz sava apģērba pazīmēm pilnībā sakrīt gan ar cietušā un liecinieku /pers. B/, /pers. C/ liecībās, gan /pers. G/ apģērba izņemšanas un apskates protokolos un SIA „Olympic Casino Latvija" izsniegtajos attēlos no video novērošanas kameras ieraksta fiksētajām apģērba pazīmēm.

[18.5] Kriminālprocesa laikā iegūtie un nostiprinātie pierādījumi tiesas ieskatā ir ticami, attiecināmi, pieļaujami un pilnībā pietiekami /pers. G/ vainas konstatēšanai Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa atzīst, ka 2016.gada 11.decembrī ap plkst.03.05 /pers. G/, būdams alkoholisko dzērienu ietekmē, tīši nodarīja vieglu miesas bojājumu /pers. L/, viņa darbības kvalificējamas saskaņā ar Krimināllikuma 130.panta otro daļu, un par izdarīto viņš sodāms.

[19] Novērtējot /pers.G/ personību un nosakot apsūdzētajam sodu par Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, apelācijas instances tiesa konstatē, ka apsūdzētais atzīstams par nesodītu, pēdējo reizi pie administratīvās atbildības saukts 2015.gadā, viņam ir pastāvīga dzīves vieta, strādā, precējies, apgādībā viens bērns.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu apsūdzētā izdarītais noziedzīgais nodarījums klasificējams kā mazāk smags noziegums.

Ņemot vērā lietā konstatētos apstākļus, noziedzīgā nodarījuma raksturu, bīstamību, radīto kaitējumu un apsūdzētā personību raksturojošās ziņas, tiesa atzīst, ka apsūdzētajam nosakāms sods piespiedu darba veidā.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka šāds sods ir atbilstošs ne tikai apsūdzētā personībai, izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam, apdraudējumam, radītajam kaitējumam, bet arī Krimināllikuma 35. un 46.pantā definētajiem soda mērķiem un soda noteikšanas vispārīgajiem principiem. Turklāt atzīmējams, ka apsūdzētajam noteiktais sods ir otrs vieglākais soda veids, kāds paredzēts attiecīgā Krimināllikuma panta sankcijā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta trešo daļu, nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Apsūdzētā/pers. G/ atbildību mīkstinošus apstākļus saskaņā ar Krimināllikuma 47.pantu apelācijas instances tiesa nekonstatē.

Par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 12.punktu atzīstama noziedzīga nodarījuma izdarīšana alkohola ietekmē.

Ņemot vērā, ka netiek konstatēti apsūdzētā atbildību mīkstinoši apstākļi, bet konstatēts atbildību pastiprinošs apstāklis, tad nav tiesiska pamata noteikt sodu tā minimālajā apmērā.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu, kvalificējot /pers. G/ darbības attiecībā pret cietušo /pers. L/ saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu, apsūdzētais sodīts ar piespiedu darbu uz 180 stundām.

Ievērojot to, ka apelācijas instances tiesa apsūdzēto /pers. G/ atzinusi par vainīgu vieglāka noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, nekā to atzinusi pirmās instances tiesa, tad saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 565.panta pirmās daļas 2.punktā noteikto, apsūdzētajam nosakāms arī vieglāks sods salīdzinājumā ar pirmās instances tiesas noteikto sodu.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa atzīst par atbilstošu un samērīgu /pers. G/ par Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu noteikt sodu piespiedu darba veidā uz 100 stundām.

[20] Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa, atzīstot /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ par vainīgiem Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas vērsts pret cietušajiem /pers. J/ un /pers. K/, spriedumu pamatojusi ar ticamiem, attiecināmiem un pieļaujamiem pierādījumiem, devusi tiem atbilstošu vērtējumu un izdarījusi pamatotus secinājumus.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta sestās daļas nosacījumiem gadījumos, kad apelācijas instances tiesa atstāj pirmās instances tiesas spriedumu bez grozījumiem, tā var neatkārtot pirmās instances tiesas minētos pierādījumus un atzinumus.

Tiesa uzskata, ka nav nepieciešams atkārtot pirmās instances tiesas spriedumā analizētos pierādījumus un izdarītos atzinumus ne attiecībā uz apsūdzēto izdarītā noziedzīgā nodarījuma juridisko kvalifikāciju, ne faktiskajiem apstākļiem, jo, pārbaudot lietas materiālus, tiesai nav radušās šaubas par apsūdzēto vainu Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

[20.1] Apelācijas instances tiesa atzīst, ka, izlemjot jautājumu par apsūdzēto /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ vainu izvirzītajā apsūdzībā par Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, pirmās instances tiesa analizējusi un vērtējusi apsūdzēto, cietušo, liecinieku liecības un tiesas izmeklēšanā objektīvi pārbaudītajos rakstveida pierādījumos – protokolos par uzrādīšanu atpazīšanai, ekspertu atzinumos,

uzziņā par videoierakstu, izņemšanas un apskates protokolos fiksētās ziņas par faktiem. Apelācijas instances tiesa nekonstatē tādus apstākļus, kas dotu pamatu apšaubīt spriedumā vērtēto pierādījumu ticamību, attiecināmību un pieļaujamību, vai arī norādītu uz pierādījumu iegūšanā un vērtēšanā pieļautiem procesuāliem pārkāpumiem. Ievērojot minēto, pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pierādījumu vērtējums atzīstams par pamatotu, un apelācijas instances tiesa pievienojas spriedumā izdarītajiem secinājumiem attiecībā uz /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ vainu viņiem izvirzītajā apsūdzībā par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu.

[20.2] Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā ir atzīts, ka tas, cik detalizēti tiesas nolēmumā jābūt norādītiem tā motīviem, ir atkarīgs no konkrētā nolēmuma rakstura un lietas apstākļiem, kas katrā individuālajā gadījumā vērtējami atsevišķi (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1994.gada 9.decembra sprieduma lietā „Ruiz Torija v. Spain", iesnieguma Nr.18390/91, 29.punkts*). Turklāt pienākums norādīt nolēmuma motīvus nav saprotams kā visaptveroša prasība sniegt detalizētu atbildi uz katru argumentu (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas Lielās palātas 1999.gada 21.janvāra sprieduma lietā „Garcia Ruiz v. Spain", iesnieguma Nr.30544/96, 26.punkts*).

Minētais nozīmē, ka tiesai jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa atkarībā no lietas apstākļiem un katrā individuālā gadījumā atsevišķi.

[21] Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa turpmāk sniedz savu vērtējumu tiem aizstāvju apelācijas sūdzībās izteiktajiem iebildumiem un argumentiem, kuri tiesas ieskatā ir nozīmīgi no tiesību viedokļa un būtiski konkrētās lietas izspriešanā.

[21.1] Apelācijas instances tiesa atzīst par nepamatotu apsūdzēto aizstāvju apelācijas sūdzībās norādīto, ka apsūdzētie nav bijuši konflikta iniciatori un nav veikuši huligāniskas darbības, jo to savās liecībās neapstiprina liecinieki /pers. V/, /pers. R/, /pers. S/ un /pers. P/.

Apsūdzētie/pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ savās liecībās pirmās instances un arī apelācijas instances tiesā norāda, ka uzbrukums pie /nosaukums/ bijis vērsts pret viņiem un notikumā faktiski cietušie ir viņi.

Tiesa nepiešķir ticamību šādām apsūdzēto liecībām, jo tās ir pretrunā ne tikai cietušo liecībās un citos lietā iegūtajos pierādījumos nostiprinātajām ziņām, bet arī apsūdzētā /pers. G/ pirmstiesas procesā liecinātajam.

Apsūdzētais/pers. G/ pirmstiesas procesā liecināja, ka visi apsūdzētie bija lietojuši alkoholu un, ejot garām /nosaukums/, nepazīstamām personām paprasījis uzsmēķēt. Kad saņēmis atteikumu, dusmās vienai personai ar dūri iesitis pa seju, pēc kā izcēlies kautiņš, kurā iesaistījušies arī /pers. H/ un /pers. I/.

Minētās ziņas savās liecībās apstiprina arī cietušais /pers. J/, papildinot, ka apsūdzēto uzvedība bijusi provokatīva un vērsta uz konflikta izraisīšanu. Pēc sitiena saņemšanas no /pers. G/, abi saķērušies un noripojuši pa nogāzi, kur apsūdzētais turpinājis pielietot pret viņu vardarbību. Pirms tam redzējis kā /pers. H/ iesit /pers. K/.

Savukārt /pers.K/ liecināja, ka pēc atteikuma iedot cigaretes, saņēmis divus sitienus pa seju no /pers. H/. Tad viņu pagrūdis /pers. I/, pēc kā ieķēries viņam apģērbā un abi noripojuši pa trepēm, kur saņēmis vēl vienu sitienu pa galvu.

Lai arī liecinieki /pers. V/, /pers. R/ un /pers. P/, kuri atradās netālu no notikuma vietas, nevar konkretizēt tieši kurš izraisījis konfliktu un uzsācis kautiņu, taču viņu liecībās ietvertās ziņas par apsūdzēto uzvedību nepārprotami norāda uz apsūdzētajiem kā konflikta iniciatoriem.

/pers. V/ savās liecībās norāda, ka, atrodoties netālu no /nosaukums/, redzējis, ka pie tā notiek kautiņš, cietušie saķērušies ar apsūdzētajiem /pers. I/ un /pers. G/ un nokrituši pa kāpnēm, bet /pers. H/ iespiedis durvīs /pers. P/. Pēc tam redzējis miesas bojājumus cietušajiem uz sejas. Pirms kautiņa apsūdzētie bija pienākuši arī pie viņiem ar /pers. R/ un prasījuši cigaretes.

No liecinieka /pers. R/ liecībām izriet, ka apsūdzētie bijuši agresīvi noskaņoti, prasījuši cigaretes. Pēc tam redzējis, ka pie /nosaukums/ notiek kautiņš, /pers. I/ un /pers. G/ ar cietušajiem noripojuši pa nogāzi, kur turpinājās vardarbības pielietošana pret cietušajiem, pēc kā redzējis cietušajiem miesas bojājumus.

/pers. P/ liecina, ka /pers. H/ bijis agresīvi noskaņots, nav laidis viņu atpakaļ ēkā, piespiedis ar durvīm. Pēc apsūdzētā uzvedības viņam bijusi sajūta, ka briest konflikts, par ko devies paziņot citiem pasākuma apmeklētājiem. Izejot atkal ārā redzējis, ka konflikts patiešām noticis un cietušajiem ir asiņaina seja.

Savukārt /pers.S/, kurš kā pašvaldības policijas darbinieks ieradies notikuma vietā, apstiprina, ka notikuma vietā esošās personas norādījušas uz /pers. H/, /pers. I/ un trešo personu, kura aizbēgusi, (/pers. G/) kā konflikta un kautiņa iniciatoriem.

Apgabaltiesai nav pamata apšaubīt, ka arī apsūdzētie notikumā bija cietuši un guvuši miesas bojājumus, kā arī /pers. H/ pēc kautiņa izsaucis policiju, taču minētais tiesas ieskatā noticis tikai pēc pašu apsūdzēto veiktajām huligāniskajām darbībām, kuru pārtraukšanā un novēršanā iesaistījušās citas personas.

Izvērtējot minēto liecinieku liecībās ietvertās ziņas kopsakarā ar cietušo un apsūdzētā /pers. G/ pirmstiesas procesā liecināto, apelācijas instances tiesa nonāk pie pārliecības, ka tieši apsūdzētie huligānisku motīvu vadīti, izmantojot nenozīmīgu ieganstu, uzsākuši konfliktu, kā rezultātā cietušajiem nodarīti miesas bojājumi.

[21.2] Apelācijas instances tiesa nevar piekrist /pers. H/ un /pers. I/ aizstāvja viedoklim, ka /pers.P/ liecinātais par to, ka konflikts netika uzsākts nekavējoties pēc apsūdzēto ierašanās, būtu pretrunā cietušo liecinātajam.

/pers. P/ savās liecībās norādījis, ka sākotnēji /pers. H/ viņu aizskāris vārdiski, kam nav centies pievērst uzmanību, lai neizveidotos konflikts, un tikai tad, kad devies atpakaļ ēkā, apsūdzētais kļuvis agresīvs un turējis durvis.

Arī cietušie /pers. J/ un /pers. K/ liecina, ka apsūdzētie pie viņiem pienākuši, prasījuši cigaretes, tad vēl notikusi vārdu apmaiņa un tikai pēc tam saņēmuši sitienus no apsūdzētajiem.

Turklāt šādu notikumu secību savās pirmstiesas procesā sniegtajās liecībās apstiprina arī apsūdzētais /pers. G/.

[21.3] Aizstāvji apelācijas sūdzībās norādījuši, ka pašu cietušo uzvedība bijusi bravūrīga, un viņi bijuši ievērojamā alkohola reibumā, ko savās liecībās norāda liecinieks /pers. T/, kā arī cietušo liecībās ir būtiskas pretrunas.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudot liecinieka /pers. T/ liecībās ietvertās ziņas, aizstāvju norādītos apstākļus nekonstatē.

/pers. T/, kurš kā policijas darbinieks pieņēmis cietušo /pers. J/ un /pers. K/ iesniegumus, pirmās instances tiesā liecinājis, ka viens no cietušajiem nav bijis bravūrīgs, bet otra uzvedība bijusi nevis bravūrīga, bet drīzāk viņš paudis sašutumu par notikušo. No cietušajiem bijusi jūtama alkohola smaka, bet viņi bijuši adekvāti, tādēļ alkohola pārbaude objektīvi nav veikta.

Tiesa atzīmē, ka liecinieks /pers. T/ ar cietušajiem kontaktējies vairākas stundas pēc notikuma un nesniedz ziņas par viņu stāvokli un uzvedību notikuma laikā, turklāt arī citas liecinošās personas lietā nenorāda uz cietušo bravūrīgo vai citādi agresīvo uzvedību pirms notikuma, kā arī atrašanos stiprā alkohola reibumā, kas dotu pamatu apšaubīt cietušo liecību patiesumu vai objektivitāti.

Apelācijas instances tiesa nekonstatē arī nozīmīgas pretrunas cietušo liecībās par apsūdzībā norādītiem būtiskiem notikuma apstākļiem. Cietušie savās liecībās sniedz vienādas ziņas gan par notikuma vietu un laiku, gan par apsūdzēto skaitu, atrašanās vietu un uzvedību pirms izraisītā kautiņa. Tāpat

cietušie liecina par katra apsūdzētā darbībām, kas vērstas pret viņiem tādā apjomā, kādā to spējuši uztvert notikuma laikā un apstākļos.

Piemēram, /pers. J/ liecina gan par paša saņemto sitienu no apsūdzētā /pers. G/, gan par /pers. H/ izdarīto sitienu /pers. K/, savukārt cietušais /pers. K/ notikuma laikā uztvēris tikai viņam izdarīto sitienu. Taču minētais nekādā veidā nenorāda uz būtisku pretrunu esamību cietušo liecībās.

Arī cietušā /pers. J/ tiesas izmeklēšanā un pirmstiesas procesā sniegtajās liecībās norādītās atšķirības par to, ka saņēmis sitienu pa galvu ar dūri vai ar kādu cietu priekšmetu, ir saistāmas ar cietušā subjektīvo uztveri notikuma apstākļos. Cietušais sitiena izdarīšanas brīdi neredzēja un sitienu saņēma no sāna, pēc kā zaudējis līdzsvaru un pietupies, kas neļāva cietušajam izdarīt objektīvu un viennozīmīgu secinājumu par konkrētu priekšmetu, ar kuru izdarīts sitiens.

[21.4] Apsūdzēto/pers. H/ un /pers. I/ aizstāvis apelācijas sūdzībā izteicis iebildumu, ka cietušie savās liecībās nosaukuši apsūdzēto vārdus un uzvārdus, kaut gan atpazīšana tiek veikta vairākus mēnešus pēc nopratināšanas.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka cietušais /pers. K/ pirmstiesas procesā /pers. H/ kā personu, kura nodarījusi viņam miesas bojājumus, atpazinis 2017.gada 21.jūlijā.

Cietušā/pers. K/ pirmstiesas procesa laikā pirms atpazīšanas veikšanas sniegtās liecības tiesas izmeklēšanā nav pārbaudītas Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā. Savukārt tiesas izmeklēšanā cietušais liecības sniedzis 2018.gada 4.jūnijā, norādot, ka apsūdzētos nav pazinis, bet noskaidrojis sociālajos tīklos un kriminālprocesa laikā.

Ievērojot minētos apstākļus, nav pamata atzīt, ka cietušais /pers. K/ apsūdzēto vārdus un uzvārdus būtu nosaucis pirms atpazīšanas.

No cietušā /pers. J/ pirmstiesas procesā 2016.gada 13.decembrī sniegtajām liecībām, kuras pirmās instances tiesā pārbaudītas Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktā paredzētajā kārtībā, redzams, ka cietušais tajās nosaucis apsūdzēto vārdus un uzvārdus, kā arī norādījis, ka /pers. H/ viņam bija iepriekš zināms.

Savukārt no 2017.gada 19.jūlija protokola par uzrādīšanu atpazīšanai izriet, ka cietušais /pers. J/ tikai pēc liecību sniegšanas atpazinis /pers. G/ kā personu, kura nodarījusi viņam miesas bojājumus.

Tomēr apelācijas instances tiesa minētā apstākļa dēļ nesaskata pamatu apšaubīt atpazīšanā iegūtās ziņas, jo neviens no apsūdzētajiem nenoliedz, ka atradušies notikuma vietā norādītajā laikā, piedalījušies konfliktā un kautiņā ar cietušajiem, ko apstiprina arī /pers. V/ un /pers. R/.

[21.5] Analizējot Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvu, aizstāvji apelācijas sūdzībās norādījuši, ka apsūdzētie iepriekš nebija vienojušies par huligānisko darbību veikšanu, un viņu darbības nebija vienotas un saskaņotas, kā arī darbības, kas izdarītas aiz personiskām attiecībām un apdraud tikai cietušā likumīgās intereses, bet rupji netraucē sabiedrisko mieru, nav pamata kvalificēt pēc Krimināllikuma 231.panta.

Tiesu praksē un juridiskajā literatūrā atzīts, ka 231.pantā ir paredzēta atbildība par rupju sabiedriskās kārtības traucēšanu, kas izpaužas acīmredzamā necieņā pret sabiedrību vai bezkaunībā, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru, iestāžu un uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) vai organizāciju darbu.

Lai nodarījumu kvalificētu kā huligānismu, ir jākonstatē sabiedriskās kārtības, tas ir, tiesību normām un sadzīves noteikumiem atbilstošas kārtības sabiedrībā, kas nodrošina iestāžu, uzņēmumu un organizāciju netraucētu darbību, cilvēku mierīgu dzīvi, darbu un atpūtu, kā arī īpašuma un citu tiesību aizsardzību, traucēšanas fakts.

Sabiedriskā kārtība tiek traucēta tajos gadījumos, kad nav ievērotas cilvēka tiesības uz naktsmieru, pārkāpta personas vai viņas mājokļa neaizskaramība, ierobežotas personas iespējas brīvi pārvietoties, persona ir spiesta pārtraukt vai atteikties no likumīgām darbībām (piedalīšanās kultūras vai sporta pasākumos, iepirkšanās, braukšana ar sabiedrisko transportu u.tml.), uzņēmums vai organizācija ir spiesti pārtraukt savu darbu. Turklāt nozīme ir sabiedriskās kārtības traucēšanas pakāpei – par kriminālī sodāmu huligānismu var atzīt tikai tādas darbības, kas ievērojamā mērā pārkāpj sabiedrisko kārtību (*Latvijas Republikas Augstākās tiesas 2006.gada tiesu prakses apkopojums „Tiesu prakse huligānisma lietās"; Valentija Liholaja. Noziedzīgu nodarījumu kvalifikācija. Palīglīdzeklis krimināltiesību normu piemērotājiem. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 301.lpp.*).

Apelācijas instances tiesa nevar pievienoties aizstāvju izteiktajam viedoklim, ka apsūdzēto darbības izdarītas aiz personiskām attiecībām, jo apsūdzētie un cietušie iepriekš nebija savstarpēji pazīstami un starp viņiem nekādas attiecības nepastāvēja.

Tieši pretēji, ar lietā iegūtajiem pierādījumiem ir konstatēts, ka apsūdzētie, izmantojot nenozīmīgu ieganstu, uzbruka cietušajiem, liedzot viņiem turpināt piedalīšanos un atpūtu savviesīgā pasākumā. Ar savām huligāniskajām darbībām tīši vēršoties pret citiem sabiedrības locekļiem, apsūdzētie rupji traucēja sabiedrisko kārtību, paužot skaidri un nepārprotami izteiktu sabiedrības interešu noliegšanu, neslēpti ignorējot tiesību normu priekšrakstus un morāles normu prasības. Minētā apsūdzēto rīcība konkrētajos apstākļos atzīstama par acīmredzamu necieņas izrādīšanu pret sabiedrību, jo apsūdzētie prettiesiskā veidā savas personiskās intereses nostādīja augstāk gan par sabiedrības interesēm, gan cietušo likumiskajām interesēm un tiesībām uz netraucētu atpūtu savviesīgā pasākumā.

Pretēji aizstāvju norādītajam apelācijas instances tiesa konstatē, ka no cietušo un liecinieku /pers. R/, Austra Liepnieka un /pers. F/ liecībām izriet, ka konflikta un kautiņa laikā savviesīgais pasākums vēl nebija beidzies, kas nozīmē, ka cietušajiem bija iespēja turpināt tajā piedalīties un atpūsties līdz beigām, taču tā vietā cietušie bija spiesti vērsties pēc medicīniskās palīdzības.

Huligānisms atzīstams par izdarītu personu grupā, ja divas vai vairākas personas izdara darbības, kas atbilst kriminālsodāma huligānisma pazīmēm. Pretēji aizstāvju norādītajam, lai atzītu, ka huligānisms izdarīts personu grupā, nav nepieciešams konstatēt iepriekšēju vienošanos, taču personu rīcībai jābūt vienotai, saskaņotai, vērstai uz konkrēta mērķa sasniegšanu (*Valentija Liholaja. Noziedzīgu nodarījumu kvalifikācija. Palīglīdzeklis krimināltiesību normu piemērotājiem. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 311.lpp.*).

Ievērojot minēto, nav nozīmes apstāklim, vai apsūdzētie par huligānisko darbību veikšanu iepriekš bija vienojušies, bet svarīgi konstatēt, ka katra apsūdzētā darbības atbilst huligānisma pazīmēm un tās bijušas vienotas un saskaņotas.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka apsūdzēto darbības,vienlaicīgi vēršoties pret abiem cietušajiem, /pers. I/ pārņemot un turpinot /pers. H/ uzbrukumu cietušajam /pers. K/, savukārt /pers. H/ liedzot citām personām savlaicīgi pārtraukt apsūdzēto huligāniskās darbības, nepārprotami norāda uz to, ka šādas darbības ir vienotas, saskaņotas un viena otru papildinošas. Tādējādi atzīstams, ka apsūdzētie huligānismu izdarījuši personu grupā, kas ir Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma kvalificējošā pazīme.

Ņemot vērā, ka ar tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumiem Nr.657 un Nr.127L /pers. J/ konstatēti maznozīmīgi miesas bojājumi, bet ar tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumiem Nr.658 un Nr.296 /pers. K/ konstatēti viegli miesas bojājumi, kas nodarīti apsūdzēto huligānisko darbību rezultātā, tad arī šāda pazīme ir pamats apsūdzēto darbību kvalifikācijai saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu.

[21.6] Apelācijas instances tiesa, izvērtējot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus un ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā, secina, ka ir izslēgtas jebkādas saprātīgas vai nenovēršamas šaubas par apsūdzēto vainu viņiem inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Kriminālprocesa laikā iegūtie un nostiprinātie pierādījumi tiesas ieskatā ir ticami, attiecināmi, pieļaujami un pilnībā pietiekami /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ vainas konstatēšanai Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

[22] Nosakot apsūdzētajiem /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ sodu par Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga

nodarījuma izdarīšanu, pirmās instances tiesa pilnīgi un vispusīgi ir izvērtējusi gan Krimināllikuma 35.pantā paredzētos soda mērķus, gan Krimināllikuma 46.pantā ietvertos soda noteikšanas vispārīgos principus, kā arī citus būtiskus apstākļus, kuriem ir nozīme taisnīga soda noteikšanā.

Par Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu likumdevējs paredzējis brīvības atņemšanas sodu uz laiku līdz pieciem gadiem vai īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai piespiedu darbu, vai naudas sodu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta ceturto daļu apsūdzēto izdarītais noziedzīgais nodarījums klasificējams kā smags noziegums.

Ņemot vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, bīstamības pakāpi, nodarījuma izdarīšanas apstākļus, radīto kaitējumu un par apsūdzēto personībām iegūtās ziņas, pirmās instances tiesa pamatoti apsūdzētajiem noteikusi sodu piespiedu darba veidā, kas nav ne smagākais, ne vieglākais no soda veidiem.

Apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas vērtējumam soda noteikšanā un uzskata, ka izvēlētais soda veids ir atbilstošs un nodrošinās gan soda mērķa sasniegšanu kopumā, gan soda speciālās un ģenerālās prevencijas uzdevumu sasniegšanu, kas ir panākt lai ne tikai apsūdzētie, bet arī citas personas atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.pantu apsūdzēto atbildību mīkstinoši apstākļi nav konstatēti, bet par atbildību pastiprinošu apstākli saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 12.punktu pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi to, ka apsūdzētie noziedzīgu nodarījumu izdarījuši alkohola ietekmē.

Noziedzīga nodarījuma izdarīšana alkohola ietekmē apstiprinās ne tikai ar cietušo un liecinieku /pers. R/, /pers. V/, /pers. Z/ un /pers. S/ liecināto par apsūdzēto stāvokli un uzvedību notikuma laikā un pēc tā, bet arī apsūdzēto /pers. G/ un /pers. I/ liecībās norādīto par kopīgu alkohola lietošanu pirms notikuma.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta trešajā daļā paredzēto, nosakot soda mēru, ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Konstatējot atbildību pastiprinošu apstākli un nekonstatējot atbildību mīkstinošus apstākļus, sods apsūdzētajiem noteikts piespiedu darba veidā uz 160 stundām, kas ir soda sankcijas vidējā apmērā.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka atbildību pastiprinoša apstākļa esamība jau pati par sevi liedz noteikt apsūdzētajiem sodu tā minimālajā apmērā, tādējādi konkrētajā situācijā apsūdzētajiem /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ noteiktais soda mērs ir pamatots, atbilstošs un nav uzskatāms par bargu, kā to savā sūdzībā norādījis apsūdzētā /pers. G/ aizstāvis.

[22.1] Ņemot vērā, ka noziedzīgo nodarījumu izskatāmajā lietā /pers. H/ izdarījis pirms Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 6.marta sprieduma spēkā stāšanās, tad galīgais sods apsūdzētajam pamatoti noteikts saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piektās daļas nosacījumiem.

Ar Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 6.marta spriedumu /pers. H/ sodīts ar brīvības atņemšanu uz 3 gadiem nosacīti ar pārbaudes laiku uz 3 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta 2.[1] daļu, ja par vairākiem noziedzīgiem nodarījumiem vienā spriedumā vai pēc vairākiem spriedumiem ir piespriesti pamatsodi – piespiedu darbs un brīvības atņemšana, kuras termiņš kopā nepārsniedz trīs gadus, tad sodu – piespiedu darbs, izpilda patstāvīgi.

Ievērojot norādītos apstākļus un tiesisko regulējumu, galīgais sods saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu /pers. H/ pamatoti noteikts, pilnībā saskaitot piespriestos sodus.

[22.2] Pirmās instances tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un trešo daļu pamatoti noteikusi /pers. G/ galīgo sodu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot.

Atbilstoši Krimināllikuma 50.panta trešajā daļā noteiktajam, ja vismaz viens noziedzīgais nodarījums, kas veido noziedzīgu nodarījumu kopību, ir smags vai sevišķi smags noziegums, galīgais sods tiek noteikts, pilnīgi vai daļēji saskaitot piespriestos sodus.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka viens no /pers. G/ izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, kas veido noziedzīgu nodarījumu kopību, ir smags noziegums (Krimināllikuma 231.panta otrā daļa), tādēļ arī apelācijas instances tiesa atzīst, ka galīgais sods ar šo spriedumu /pers. G/ nosakāms, piespriestos sodus daļēji saskaitot, kas ir labvēlīgākais likumā paredzētais sodu saskaitīšanas princips.

Ņemot vērā, ka apelācijas instances tiesa /pers. G/ darbībās attiecībā pret cietušo /pers. L/ ir konstatējusi vieglāku noziedzīgu nodarījumu un noteikusi mazāku sodu, nekā to bija noteikusi pirmās instances tiesa, tad arī galīgais sods apsūdzētajam attiecīgi samazināms.

[23] Ar pirmās instances tiesas spriedumu, kas daļā par kaitējuma kompensāciju izlemšanu labots ar 2019.gada 3.maija lēmumu par matemātiskā aprēķina kļūdu labošanu, solidāri no /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ cietušā /pers. J/ labā piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 560 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 900 *euro,* solidāri no /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ cietušā /pers. K/ labā piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 700,09 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 900 *euro,* no /pers. G/ cietušā /pers. L/ labā piedzīta mantiskā kaitējuma kompensācija 440,86 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 1200 *euro.*

Cietušie kaitējuma kompensācijas pieteikumus iesnieguši līdz tiesas izmeklēšanas uzsākšanai pirmās instances tiesā, kuros norādījuši un pamatojuši mantiskā zaudējuma apmēru, norādījuši kompensācijas apmēru par morālo aizskārumu un izteikuši lūgumu piedzīt no apsūdzētajiem arī izdevumus par advokāta pakalpojumiem to faktiskajā apmērā uz sprieduma taisīšanas brīdi. Minētie pieteikumi tika uzturēti tiesas sēdē un apsūdzētie izteica attieksmi pret cietušo izvirzītajām prasībām.

No minētā secināms, ka apsūdzētajiem bija zināms cietušo pieprasītās kompensācijas apmērs un pamatojums.

Konstatējot, ka spriedumā ir pieļauta matemātiska aprēķina kļūda, pirmās instances tiesa pamatoti to izlaboja saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 474.pantā noteikto regulējumu, nosakot cietušo labā kompensācijas, atbilstoši matemātiski saskaitot mantiskā zaudējuma summas.

Lēmums par matemātiskā aprēķina kļūdu labošanu likumā noteiktajā kārtībā nav pārsūdzēts un, ievērojot iepriekš norādītos apstākļus, apelācijas instances tiesa uzskata, ka šāds lēmums nekādā veidā neierobežo apsūdzēto tiesības uz aizstāvību un nepasliktina apsūdzēto stāvokli. Turklāt tiesas ieskatā matemātiskā aprēķina kļūda nedrīkst ierobežot cietušo tiesības saņemt kompensāciju pilnā apmērā.

[23.1] Cietušais/pers. L/ iesniedzis mantiskā kaitējuma kompensāciju 60,86 *euro* par ārstēšanās izdevumiem un 380 *euro* par advokāta pakalpojumiem. Minētos izdevumus apliecina maksājumu dokumenti (*lietas 1.sējuma 103.-107.lapa; 2.sējuma 153., 233., 234.lapa*).

Zaudējumi par ārstēšanās izdevumiem un advokāta pakalpojumiem cietušajam nodarīti apsūdzētā /pers. G/ prettiesisko darbību – tīšu vieglu miesas bojājumu nodarīšanas rezultātā, un ar šo spriedumu apsūdzētais tiek atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā saskaņā ar Krimināllikuma 130.panta otro daļu.

Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantā noteikto katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis. Savukārt Kriminālprocesa likuma 353.panta pirmās daļa 1.punktā ir paredzēts, ka pienākumu samaksāt kompensāciju var uzlikt pilngadīgam apsūdzētajam, kurš atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

Ņemot vērā minēto tiesisko regulējumu un norādītos apstākļus, kā arī to, ka /pers. G/ zaudējumus nav labprātīgi atlīdzinājis, tad cietušā /pers. L/ labā no apsūdzētā piedzenama kaitējuma kompensācija par mantisko zaudējumu 440,86 *euro.*

/pers. L/ iesniedzis kaitējuma kompensācijas pieteikumu par morālo aizskārumu 4000 *euro* apmērā.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu, atzīstot /pers. G/ par vainīgu Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, no apsūdzētā piedzīta morālā kaitējuma kompensācija 1200 *euro* apmērā.

Saskaņā ar Civillikuma 1635.pantu katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

Ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas.

Ja šā panta otrajā daļā minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda.

Ņemot vērā, ka /pers. G/ izdarītais noziedzīgais nodarījums ir vērsts pret cietušā /pers. L/ veselību, tad atzīstams, ka cietušajam ir nodarīts morālais kaitējums un tas atsevišķi nav jāpierāda.

Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā, Kriminālprocesa likuma 22.pantā un Civillikuma 1779.pantā ietvertais regulējums garantē cietušā tiesības un procesuālās iespējas morālas kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka, nosakot kompensāciju par morālo aizskārumu un tās apmēru, jāievēro arī Kriminālprocesa likuma 352.pantā norādītie kritēriji un 2010./2011.gada Augstākās tiesas apkopojumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" ietvertās rekomendācijas kompensācijas apmēra noteikšanā.

Morālā kaitējuma kompensācijas noteikšanā par Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu tiesa ņem vērā ne tikai cietušā veselībai radīto kaitējumu, fiziskās sāpes, dzīves kvalitātes pazemināšanos pēc noziedzīgā nodarījuma, bet arī noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas apstākļus, publiskumu un morālā aizskāruma dziļumu.

Apgabaltiesas ieskatā, nosakot kompensācijas apmēru, jāņem vērā arī vainīgās personas spēja dot atlīdzību, vainīgās personas subjektīvā attieksme pret nodarījumu, izdarītā noziedzīgā nodarījuma smagums un vainas forma. Apsūdzētais/pers. G/ ir pilngadīga, darbspējīga persona, strādā un viņa apgādībā ir bērns. Savu vainu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā apsūdzētais neatzīst, kā arī neatzīst, ka ar savām darbībām ir radījis cietušajam morālu aizskārumu. Saskaņā ar Krimināllikuma 7. un 9.pantu apsūdzētajam inkriminētais noziedzīgais nodarījums atzīstams par mazāk smagu, kas izdarīts ar nodomu (tīši).

2010./2011.gada Augstākās tiesas apkopojumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" rekomendēts, ka par Krimināllikuma 130.pantā paredzētu noziedzīgu nodarījumu būtu piedzenama morālā kaitējuma summa līdz 500 Ls (711,44 *euro*).

Tiesa secina, ka kopš minētā apkopojuma izveidošanas ir pagājuši desmit gadi, kuru laikā neapšaubāmi mainījusies ekonomiskā situācija valstī, tai skaitā pieaugušas preču un pakalpojumu cenas, kā arī valstī noteiktā minimālā mēneša darba alga. Līdz ar to minētajā apkopojumā ietvertajām rekomendācijām ir ieteikuma raksturs un tās piemērojamas, salīdzinot ar kopējām izmaiņām valstī sociālekonomiskajā sfērā.

Bez tam atzīmējams, ka saskaņā ar judikatūrā izteiktajām atziņām morālā kaitējuma apmērs nevar kalpot kā sods apsūdzētajam par izdarīto (*Augstākās tiesas Senāta 2010.gada 5.novembra lēmums lietā Nr.SKK-508/2010*). Savukārt atbilstoši krimināltiesisko attiecību taisnīga noregulējuma principam ar nesamērīgi lielas kompensācijas piespriešanu nav pieļaujama vienas personas mantas palielināšanās uz otras personas rēķina.

Izvērtējot visus iepriekš norādītos apstākļus, apelācijas instances tiesas ieskatā, cietušā labā ir nosakāma kaitējuma kompensācija par morālo aizskārumu 1000 *euro* apmērā, kas būtu taisnīga, adekvāta aizskārumam, tā sekām, noziedzīga nodarījuma smagumam un izdarīšanas apstākļiem, apsūdzētā personībai, vecumam, spējai dot atlīdzību, kā arī atbilstoša vispārējai tiesu praksei.

Pārējā daļā par 3000 *euro* kaitējuma kompensācija par morālo aizskārumu kriminālprocesā nav nosakāma atbilstoši Kriminālprocesa likuma 353.panta otrajai daļai.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 350.panta trešo daļu cietušajam ir tiesības prasīt zaudējuma atlīdzināšanu Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, ja viņš uzskata, ka ar kompensāciju nav atlīdzināts viss radītais kaitējums.

[23.2] Ar pirmās instances tiesas spriedumu solidāri no apsūdzētajiem /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ cietušā /pers. J/ labā piedzīta kaitējuma kompensācija par mantisko zaudējumu 560 *euro,* ko veido izdevumi par medicīniskajiem pakalpojumiem 30 *euro* un izdevumi par advokāta pakalpojumiem 530 *euro.*

Savukārt cietušā /pers. K/ labā solidāri no apsūdzētajiem /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ piedzīta kaitējuma kompensācija par mantisko zaudējumu 700,09 *euro,* ko veido izdevumi par medicīniskajiem pakalpojumiem 170,09 *euro* un izdevumi par advokāta pakalpojumiem 530 *euro.*

Minētos izdevumus cietušie pamatojuši un pierādījuši ar maksājumu dokumentiem par saņemtajiem pakalpojumiem (*lietas 1.sējuma 23.-31., 55.-63.lapa; 2.sējuma 153., 230.-232.lapa*).

Ņemot vērā, ka atbilstoši Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmajā daļā noteiktajam cietušie pietiekami pamatojuši par mantisko zaudējumu pieprasītās kompensācijas apmēru, zaudējumi cietušajiem nodarīti apsūdzēto prettiesisko darbību - huligānisma rezultātā - un apsūdzētie atzīti par vainīgiem Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tad pirmās instances tiesa pamatoti piedzinusi kaitējuma kompensāciju no apsūdzētajiem cietušo labā pilnā apmērā.

Cietušie/pers. J/ un /pers. K/ katrs iesnieguši kaitējuma kompensācijas pieteikumu par morālo aizskārumu 2500 *euro* apmērā.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu, atzīstot /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ par vainīgiem Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, solidāri no apsūdzētajiem piedzīta morālā kaitējuma kompensācija 900 *euro* /pers. J/ labā un 1050 *euro* /pers. K/ labā.

Izvērtējot kompensāciju apmēru, pirmās instances ņēmusi vērā ne tikai Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā, Kriminālprocesa likuma 22.pantā un Civillikuma 1635.pantā paredzētās tiesības un priekšnosacījumus kompensācijas pieprasīšanā un saņemšanā, bet vērtējusi arī Kriminālprocesa likumā noteiktos kritērijus un ievērojusi 2010./2011.gada Augstākās tiesas apkopojumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" ietvertās rekomendācijas.

Apelācijas instances tiesa pilnībā pievienojas pirmās instances tiesas vērtējumam un atzīst, ka kompensāciju apmērs par morālo aizskārumu /pers. J/ un /pers. K/ ir noteikts samērīgs un atbilstošs visiem lietā objektīvi konstatētajiem apstākļiem.

[23.3] Apelācijas instances tiesa nevar piekrist apsūdzētā /pers. G/ aizstāvja apelācijas sūdzībā izteiktajam viedoklim, ka noteiktais kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu ir pretrunā samērīguma un taisnīguma principam, kā arī Augstākās tiesas ieteikumiem.

2010./2011.gada Augstākās tiesas apkopojumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" rekomendēts, ka par Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu atkarībā no miesas bojājumiem būtu piedzenama morālā kaitējuma summa no 500 Ls (711,44 *euro*) līdz 3000 Ls (4268,62 *euro*).

/pers. J/ noziedzīga nodarījuma rezultātā nodarīti maznozīmīgi miesas bojājumi, bet /pers. K/ – viegli miesas bojājumi.

No noteiktā morālā kaitējuma kompensācijas apmēra katra cietušā labā secināms, ka par izšķirošo kritēriju apmēra noteikšanā kalpojusi miesas

bojājumu smaguma pakāpe.

Kā iepriekš šajā spriedumā norādīts, tad kopš minētā Augstākās tiesas apkopojuma izveidošanas ir pagājuši desmit gadi, kuru laikā neapšaubāmi mainījusies ekonomiskā situācija valstī, tai skaitā pieaugušas preču un pakalpojumu cenas, kā arī valstī noteiktā minimālā mēneša darba alga, tādēļ minētajā apkopojumā ietvertajām rekomendācijām ir ieteikuma raksturs un tās piemērojamas salīdzinot ar kopējām izmaiņām valstī sociālekonomiskajā sfērā.

Neskatoties uz minēto, kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu cietušo /pers. J/ un /pers. K/ labā ir noteikts tuvu Augstākās tiesas apkopojumā rekomendētajam minimālajam apmēram, kas nekādā veidā nevar tikt uzskatīts par nesamērīgu vai netaisnīgu, bet tieši pretēji – iespējami labvēlīgu apsūdzētajiem.

[23.4] Par nepamatotu atzīstams /pers. G/ aizstāvja apelācijas sūdzībā norādītais, ka tiesa, izspriežot kaitējuma kompensācijas pieteikumus, pārkāpusi savu pilnvaru robežas, jo cietušie pieteikumā nav norādījuši, no kurām personām un kādā veidā kompensācijas piedzenamas.

Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka cietušajam kaitējuma kompensācijas pieteikumā jāpamato par mantisko zaudējumu pieprasītās kompensācijas apmērs, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām – tikai jānorāda. Ne minētajā, ne arī citās Kriminālprocesa likuma normās nav ietverta prasība cietušajam pieteikumā norādīt, no kura apsūdzētā un kādā veidā kompensācija būtu piedzenama.

Kriminālprocesa likuma 352.pantā ir uzskaitīts to personu loks, kurām var uzlikt pienākumu samaksāt kompensāciju.

Savukārt saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 514.panta pirmās daļas 10.punktu un 528.panta pirmās daļas 10.punktu tiesas apspriedē jāizlemj un notiesājoša tiesas sprieduma rezolutīvajā daļā jānorāda tiesas lēmums par to, vai apmierināms pieteikums par kaitējuma atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tā piedzenama.

No norādītā tiesiskā regulējuma nepārprotami secināms, ka tiesas kompetencē ir izlemt jautājumu par to, no kurām personām un kādā apmērā kompensācijas piedzenamas, bet cietušā pienākums nav to norādīt.

[23.5] Apsūdzēto/pers. H/ un /pers. I/ aizstāvis apelācijas sūdzībā izteicis iebildumu par to, ka nav pamata kompensācijas solidārai piedziņai, jo apsūdzētajiem /pers. H/ un /pers. I/ nav bijis konflikts ar /pers. J/ un viņi nav cietušajam nodarījuši miesas bojājumus.

Apelācijas instances tiesa secina, ka minētais iebildums nav pamatots un ir pretrunā Kriminālprocesa likuma 353.pantā un Civillikuma 1675.pantā noteiktajam par to, ka pienākumu samaksāt kompensāciju var uzlikt pilngadīgam apsūdzētajam, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un vairākas personas, kas kopīgi izdarījušas noziedzīgu nodarījumu, atbild solidāri par zaudējumu, kas ar to nodarīts.

Saskaņā ar Krimināllikuma 19.pantu par dalību (līdzizdarīšanu) uzskatāma apzināta noziedzīga darbība, ar kuru tīšu noziedzīgu nodarījumu kopīgi, to apzinoties, tieši izdarījušas divas vai vairākas personas (tas ir, grupa). Katra no šīm personām ir noziedzīgā nodarījuma dalībnieks (līdzizdarītājs).

Ņemot vērā, ka apsūdzētie ar tiesas spriedumu atzīti par vainīgiem noziedzīga nodarījuma izdarīšanā personu grupā, tas ir, izdarījuši to kopīgi, tad arī zaudējums, kas ar šādu nodarījumu nodarīts, piedzenams solidāri no visiem apsūdzētajiem.

[23.6] Papildus iepriekš minētajam, apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa /pers. J/ un /pers. K/ morālā kaitējuma kompensācijas izlemšanā nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 528.panta pirmās daļas 9.punktā noteikto, ka notiesājoša sprieduma rezolutīvajā daļā norāda tiesas lēmumu par kaitējuma kompensāciju, tai skaitā valsts izmaksātās kompensācijas apmēru [..]. Apelācijas instances tiesas ieskatā, tas nozīmē, ka gadījumā, kad pieteikums apmierināts daļēji, sprieduma rezolutīvajā daļā jānorāda, kādā daļā kaitējuma kompensācija nav noteikta vai noraidīta. Šāda atziņa pausta arī Latvijas Republikas Senāta 2019.gada 16.janvāra lēmumā lietā SKK-19/2019.

No pirmās instances tiesas sprieduma motīvu daļas redzams, ka tiesa, izvērtējot lietas apstākļus, atzinusi, ka cietušā /pers. J/ labā piedzenama kompensācija 900 *euro* apmērā, bet cietušā /pers. K/ labā – 1050 *euro* apmērā. Tiesas sprieduma rezolutīvajā daļā nav norādīts, kā izlemts kaitējuma kompensācijas pieteikums pārējā daļā, jo cietušie /pers. J/ un /pers. K/ katrs morālā kaitējuma kompensāciju bija pieteikuši 2500 *euro* apmērā. Apgabaltiesas ieskatā, tiesai, nenosakot kādā daļā pieteikto kaitējuma kompensāciju vai to noraidot, tas konkrēti jānorāda sprieduma rezolutīvajā daļā.

Ņemot vērā minēto, apelācijas instances tiesa atzīst par iespējamu atbilstoši Kriminālprocesa likuma 353.panta otrajai daļai izlemt cietušo /pers. J/ un /pers. K/ kompensācijas pieteikumu pārējā daļā, nenosakot /pers. J/ kompensāciju par morālo aizskārumu 1600 *euro* apmērā, bet /pers. K/ – 1450 *euro* apmērā.

Apgabaltiesas ieskatā, nenosakot kompensāciju daļā, nekādā veidā netiek pasliktināts apsūdzēto stāvoklis vai ierobežotas cietušā tiesības prasīt zaudējuma atlīdzināšanu Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, ja viņš uzskata, ka ar kompensāciju nav atlīdzināts viss radītais kaitējums.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu, tiesa

nosprieda

Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 11.marta spriedumu atcelt daļā par /pers. G/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu par 2016.gada 11.decembrī ap plkst.03.05 izdarīto noziedzīgo nodarījumu, par galīgā soda noteikšanu /pers. G/ saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un trešo daļu, par cietušā /pers. L/ pieteiktās mantiskā un morālā kaitējuma kompensācijas izlemšanu, par cietušā /pers. J/ pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas izlemšanu, par cietušā /pers. K/ pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas izlemšanu.

/pers. G/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un sodīt ar piespiedu darbu uz 100 (simts) stundām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un trešo daļu, piespriestos sodus daļēji saskaitot, galīgo sodu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības /pers. G/ noteikt piespiedu darbu uz 180 (simt astoņdesmit) stundām.

Noteikt /pers.G/ pienākumu pieteikties piespiedu darba izpildes uzsākšanai Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā atbilstoši deklarētajai dzīves vietai desmit darba dienu laikā no dienas, kad stājies spēkā tiesas nolēmums.

Piedzīt no /pers.G/ /pers.L/labā kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 440,86 *euro* (četrsimt četrdesmit eiro un 86 centus) un par morālo aizskārumu 1000 *euro* (tūkstoš eiro), pārējā daļā morālā kaitējuma kompensāciju par 3000 *euro* (trīs tūkstoši eiro) kriminālprocesā nenoteikt.

Piedzīt solidāri no /pers. G/, /pers. H/ un /pers.I/ /pers.J/ labā kaitējuma kompensāciju par morālo aizskārumu 900 *euro* (deviņsimt eiro), pārējā daļā morālā kaitējuma kompensāciju par 1600 *euro* (tūkstoš sešsimt eiro) kriminālprocesā nenoteikt.

Piedzīt solidāri no /pers. G/, /pers. H/ un /pers.I/ /pers.K/ labā kaitējuma kompensāciju par morālo aizskārumu 1050 *euro* (tūkstoš piecdesmit eiro), pārējā daļā morālā kaitējuma kompensāciju par 1450 *euro* (tūkstoš četrsimt piecdesmit eiro) kriminālprocesā nenoteikt.

Kaitējuma kompensācijas atlīdzībai noteikt 30 dienu termiņu labprātīgai izpildei no nolēmuma spēkā stāšanās dienas, uzliekot pienākumu iesniegt tiesai dokumentus par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu.

Nolēmumu var pārsūdzēt un protestēt kasācijas kārtībā 10 dienu laikā no pilna nolēmuma pieejamības dienas Augstākajā tiesā Krimināļprocesa likuma 574., 575.pantā paredzētajos gadījumos, sūdzību vai protestu iesniedzot Kurzemes apgabaltiesā.

Pilns tiesas nolēmums pieejams 2020.gada 11.decembrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs D.Aktumanis

Tiesnese S.Reinholde

Tiesnese V.Vaiteika